

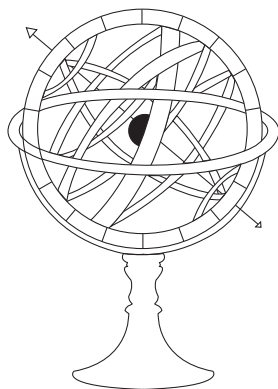
LUCINDA RILEY

Napnővér

LUCINDA RILEY

Napnővér

Electra története

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Sun Sister

Copyright © Lucinda Riley, 2019

Hungarian translation © Szigeti Judit

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SZIGETI JUDIT

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 397 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Nyomta és kötötte ADUPRINT Kft., 2020
Felelős vezető Tóth Béláné ügyvezető igazgató

Electra

New York
2008. március

Első fejezet

– Nem emlékszem rá, hogy hol voltam, vagy mit csináltam, amikor megtudtam, hogy az apám meghalt.

– Rendben. Szeretné ezt megvizsgálni?

Meredten néztem Theresára, aki a bőr karosszékében ült. Az álmos mormotára emlékeztetett az *Alice Csodaországban* című könyvben leírt teapartiról, vagy valamelyik rágcásószerű barátjára. Sokat pislogott a kis, kerek szemüvege mögött, és folyamatosan csücsörítette a száját. Jó lába volt, amely kilátszott térdig érő szövetszoknyája alól, illetve szép haja. Úgy ítélt meg, hogy akár csinos is lehetne, de tudtam, hogy mindez egyáltalán nem fontos számára, csupán az érdekli, hogy intelligens benyomást keltsen.

– Electra, megint elkalandozott.

– Igen, bocsánat, nagyon messze jártam.

– Azon gondolkodott, hogyan érezte magát, amikor az apja meghalt?

Mivel nem tudtam volna megmondani, min is gondolkodtam pontosan, buzgón bólogattam.

– Igen.

– És?

– Nem nagyon emlékszem rá, sajnálom.

– Dühösnek tűnik a halálával kapcsolatban. Miért volt dühös?

– Én nem vagyok... nem voltam az. Úgy értem, tényleg nem emlékszem.

– Nem emlékszik, hogyan érezte magát abban a pillanatban?

– Nem.

– Rendben.

Figyeltem, ahogy felír valamit a jegyzetfüzetébe, ami valami ilyesmi lehetett: „Nem hajlandó foglalkozni az apja halálával.”

Az előző pszichológusom is ezt mondta, pedig nagyon is foglalkoztam vele. Az évek során megtanultam, hogy a pszichológusok szeretnek valami okot találni arra, hogy miért vagyok zavarodott, amihez aztán úgy ragaszkodnak, mint egy egér a darab sajt-hoz, és addig csámcsognak rajtam, amíg végül hülyeségeket nem kezdek beszélni, csak hogy boldoggá tegyem őket.

– És hogy érez Mitchcel kapcsolatban?

Ha kimondtam volna mindazt, ami az exemről az eszembe jutott, Theresa valószínűleg azonnal értesítette volna a zsarukat, hogy itt egy elszabadult, őrült nő, aki fel akarja robbantani a világ leghíresebb rocksztárjának a golyóit. Ehelyett kedvesen mosolyogtam.

– Jól vagyok. Továbbléptem.

– Amikor legutóbb nálam járt, Electra, nagyon mérges volt rá.

– Igen, de most már jól vagyok. Tényleg.

– Nos, ez jó hír. És mi a helyzet az ivással? Jobban kontroll alatt tudja már tartani?

– Igen – hazudtam ismét. – Nézze, most el kell szaladnom egy megbeszélésre.

– De még csak félidőnél tartunk, Electra!

– Igen, sajnálom, de hát ilyen az élet. – Felálltam, és az ajtó felé indultam.

– Lehet, hogy találhatunk magának egy másik időpontot a hétre. Beszéljen Marciával kifelé menet.

– Rendben, köszönöm! – feleltem, majd becsuktam magam mögött az ajtót.

Elsétáltam Marcia, a recepciós mellett, és egyenesen a lifthez mentem. A liftajtó szinte azonnal kinyílt, és ahogy ereszkedtem lefelé, lehunytam a szemem – utáltam a zárt tereket –, majd a lift hűvös márványfalának támasztottam a forró homlokomat.

Jézusom! – gondoltam. *Mi történik velem? Annyira ki vagyok kényszerítve, hogy még a pszichológusomnak sem tudom elmondani az igazat!*

Túlságosan szégyelled magad ahhoz, hogy bárkinek is elmond az igazat... és ha el is mondanád, hogyan is érthetné meg? – vitatkoztam saját magammal. *Bizonyára egy szép, barna homokkőből épült házban él az ügyvéd férjével, van két gyereke, és a hűtő tele van cucci mágnesekkel, amiket ők készítettek. Ó – tettem hozzá magamnak, miközben beültem a limuzinom hátsó ülésére –, és van egy olyan gyomorforgató*

fénykép is, amin az anya, az apa meg a gyerekek láthatók, mind összeálló farmeringet viselnek. A fotót felnagyították, aztán kiakasztották a falra a kanapé mögé.

– Hová megyünk, hölgyem? – kérdezte a sofőr a belső telefonon.

– Haza – vágtam rá, majd kivettem egy üveg vizet a minihűtőből, és gyorsan becsuktam az ajtaját, mielőtt kísértést éreztem volna arra, hogy felmérjem az alkoholkínálatot.

Borzalmasan fáj a fejem, amit semmiféle gyógyszer nem csillapított, és már elmúlt délután öt óra. De az előző esti parti fantasztikus volt, már amennyire emlékszem rá. Maurice, az új, zseniális tervező barátom a városban járt, és beugrott néhány italra pár New York-i haverjával, akik aztán másokat is elhívtak... Nem emlékeztem, mikor feküdtem le, és reggel, amikor felébredtem, egy idegent találtam magam mellett az ágyban. De legalább szép idegen volt, és miután testileg ismét megismerkedtünk egymással, megkérdeztem a nevét. Fernando sofőrként dolgozott a Walmartnál Phillyben egészen néhány hónappal ezelőttig, amikor egy beszerző a divatszakmából felfigyelt rá, és azt tanácsolta neki, hogy hívja fel egy barátját egy New York-i modellügynökségnél. Fernando azt mondta, szívesen lenne a partnerem valamikor a vörös szőnyegen – mint megtudtam, ha készülne rólunk egy közös kép, az azonnal az egekig repítené Mr. Walmart karrierjét –, úgyhogy, amint tudtam, kitettem a szűrét. *Na és, mi lett volna, ha elmondod Mrs. Mormotának az igazat, Electra? Mi lett volna, ha bevallod, hogy tegnap annyit ittál, és annyit kokóztál, hogy még arról sem tudtál volna, ha a Téalapóval fekszel le? És hogy az apádra nem a halála miatt nem vagy képes még csak gondolni sem, hanem azért, mert tudod, mennyire szégyenkezne miattad... és mennyire szégyenkezett is miattad...*

Amíg Pa Salt élt, legalább biztos lehettem abban, hogy nem tudja, mit csinálok, de most, hogy meghalt, valahogy folyamatosan éreztem a jelenlétét; lehet, hogy ott volt a hálószobámban előző este, vagy most itt van a limuzinban...

Megtörttem, és egy minivodkáért nyúltam. Felhajtottam, majd próbáltam megfeledkezni Pa csalódott arckifejezéséről, amely a halála előtti utolsó találkozásunkkor vésődött az emlékezetembe. New Yorkba jött meglátogatni, mert beszélni akart velem.

Egészen az utolsó estéig kerültem őt, majd vonakodva beleegyeztem, hogy együtt vacsorázzunk. Amikor megérkeztem az Asiate-be, a Central Parkra néző étterembe, már tele voltam vodkával és egyéb kedélyjavítókkal. Egész vacsora alatt bénultam ültem vele szemben, és minden alkalommal, amikor valamilyen beszélgetést próbált kezdeményezni, amit én el akartam kerülni, a mosdóba mentem felszippantani még egy kis kokót.

Amikor megérkezett a desszert, Pa keresztbe fonta a karját, és nyugodtan figyelt engem.

– Szörnyen aggódom érted, Electra! Mintha egyáltalán nem lennél jelen.

– Te nem érted, milyen nyomás nehezedik rám! – vágtam vissza. – Nem tudod, mit jelent az én életemet élni!

Legnagyobb szégyenemre alig emlékszem, mi történt ezután, vagy mit mondott Pa, de az megmaradt, hogy felálltam, és ott hagytam. Úgyhogy soha többé nem tudhatom meg, mit akart nekem mondani...

– Miért nem szarod le az egészet, Electra? – kérdeztem magamtól, miután megtöröltem a számat, és zsebre vágtam az üres üveget. A sofőröm még új volt, és igazán nincs szükségem egy újságcikkre, amely arról számol be, hogy üresre ittam a minibárt. – Még csak nem is az igazi apád volt!

Ezenkívül úgysem tudtam volna mit tenni. Pa elment – mint mindenki más, akit valaha szerettem –, és kénytelen voltam továbblépni. Nem volt szükségem rá, ahogy senki másra sem.

– Megérkeztünk, hölgyem – közölte a sofőr az interkomon.

– Kösz! Ki is ugrom – feleltem, majd kiszálltam a limóból, és becsuktam magam mögött az ajtót.

Igyekeztem a lehető legészrevétlenebbül megérkezni mindenhová. Más hírességek álruhát viseltek, és könnyen el tudtak rejtőzni egy helyi étteremben, de én több mint száznolcvan centi magas lévén még akkor is nehezen tudtam volna elvegyülni a tömegben, ha nem lettem volna híres.

– Jó napot, Electra!

– Tommy! – mondtam erőltetett mosollyal, ahogy átsétáltam az előtető alatt a lakásom felé –, hogy van ma?

– Most, hogy látom, sokkal jobban. Jó napja volt?

– Igen, nagyszerű, köszönöm! – feleltem bólogatva, és lenéz-

tem, úgy értem lefelé, az első számú rajongómra. – Holnap találkozunk, Tommy.

– Az biztos, Electra. Itthon marad ma este?

– Igen, nyugis este lesz. Viszlát! – köszöntem el, majd intetem egyet, és bementem az épületbe.

Ő *legalább szeret*, gondoltam, miközben begyűjtöttem a leveleimet a portástól, és a lift felé indultam. Mialatt a hordár felkísért a lifttel, csak mert ez volt a munkája (eszembe jutott, hogy felajánlom neki a kulcsomat, hadd hozza, mivel csak az volt nálam), Tommyra gondoltam. Szinte mindennap az épület előtt ácsorgott, és ez így ment már hónapok óta. Először kiborultam tőle, és megkértem a portást, hogy szabaduljon meg tőle. De Tommy kitartott, és azt mondta, joga van a járdán ácsorogni, hogy nem zavar senkit, és hogy nem akar egyebet, mint vigyázni rám. A portás biztatott, hogy értesítem a rendőrséget, és jelentsem fel zaklatásért, de egyik nap megkérdeztem a teljes nevét, és magam is kutattam egy kicsit utána az interneten. A Facebookról megtudtam, hogy veterán katona, aki Afganisztánban harcolt, és a bátorságáért kitüntetést kapott, illetve hogy Queensben él a feleségével és a lányával. Ezután ahelyett, hogy félttem volna tőle, inkább biztonságban éreztem magam Tommy jelenlétének köszönhetően. Ezenkívül mindig tisztelettel és kedvesen beszélt hozzám, úgyhogy leállítottam a recepciót.

A hordár kilépett a liftből, és félreállt, hogy én is kiszállhassak. Ezután következett az a fajta tánc, amelyben nekem hátra kellett lépnem egy lépést, és engednem, hogy elvezethessen a tőtéri lakásom ajtajához, és kinyithassa nekem az ajtót a saját kulcsával.

– Tessék, Miss D'Aplièse. Szép estét!

Bólintott felém, de semmiféle melegséget nem láttam a szemében. Tudtam, hogy a helyi személyzet azt szeretné, ha egyszer csak eltűnnék innen, mint a füst valamilyen nem létező kéményen át. A többi lakó mind magzatkorra óta itt élt, azóta, amikor egy magamfajta színes bőrű nő még kiváltságosnak érezhette magát, ha szobalányként nekik dolgozhatott. Ők mind tulajdonosok voltak, míg én csak egy paraszt: egy bérlő, még ha gazdag is, aki azért vehette ki a lakást, mert az idős hölgy, aki azelőtt itt élt, meghalt, a fia pedig felújította a helyet, ám túlságosan is magas

áron próbálta eladni. Ez azonban valamilyen jelzáloghitel-válságnak nevezett dolog miatt nem sikerült neki. Így végül arra kényszerült, hogy bérbe adja annak, aki a legtöbbet ajánlja érte – ez voltam én. Örületes volt az ár, amit fizettem érte, de a lakás is: tele modern művészeti alkotásokkal és mindenféle elektronikus kutyüvel, amit csak el lehet képzelni (a legtöbbről azt sem tudtam, mire való), és a tetőterasról lélegzetelállító kilátás nyílt a Central Parkra.

Ha valami, hát ez a lakás emlékeztetett a sikerességemre. *Mégis leginkább azt juttatja eszembe*, gondoltam, ahogy lerogytam a kanapéra, amely akár két megtermett embernek is kényelmes fekhelyet nyújtana, *hogy mennyire magányos vagyok*. A hatalmas lakásban kicsinek és törékenynek éreztem magam... és itt fent, az épület tetején nagyon-nagyon elszigeteltek is.

A telefonom megszólalt valahol a lakásban. Azt a számot játszotta, amely Mitchet szupersztárrá tette. Próbáltam megváltoztatni a csengőhangot, de nem sikerült. *Ha CeCe diszlexiás a szavakkal, akkor én az elektronikus eszközökkel vagyok az*, gondoltam, és a hálószobámba mentem, hogy felvegyem a mobilt. Megkönnyebbülve láttam, hogy a szobalány lecserélte az ágyneműt a hatalmas ágyon, és mindent ismét tökéletes rendben találtam, akár egy szállodai szobában. Kedveltem az új szobalányomat, akit a személyi asszisztensem talált nekem. Ő is aláírta a titoktartási megállapodást, mint mindenki más, hogy ne fecsegen a médiának az én legszigénylenebb szokásaimról. Ennek ellenére megborzongtam, ahogy eszembe jutott, vajon mit gondolhatott – talán Lisbet? –, amikor aznap reggel belépett a lakásomba.

Az ágyamra ültem, és meghallgattam az üzeneteimet. Őt az ügynökömtől érkezett, aki arra kért, sürgősen hívjam vissza a másnapi *Vanity Fair*-es fotózással kapcsolatban, az utolsó pedig Amytől, az asszisztensemtől. Még csak három hónapja dolgozott nekem, de kedveltem őt.

Szia, Electra! Itt Amy. Én... szóval csak azt akartam mondani, hogy nagyon szeretek neked dolgozni, de azt hiszem, hosszú távon nem fog működni. Ma beadtam a felmondásomat az ügynöködnek... sok szerencsét akartam kívánni neked a jövőben, és...

– A francba! – kiáltottam, majd megnyomtam a törlés gombot, és elhajítottam a telefont. – Mi a fenét követtem el ellene?

– kérdeztem a mennyezettől, és azon tűnődtem, miért bosszant ennyire ez a jelentéktelen kis senki, aki korábban térden állva könyörgött, hogy adjak neki egy esélyt, majd három hónap után egyszerűen lelép.

– „Kérem, Miss D’Aplièse, gyerekkorom óta arról álmodom, hogy a divatvilágban dolgozom! Éjjel-nappal dolgozni fogok, a sajátomnak fogom tekinteni az életét, és sohasem hagyom cserben” – utánoztam Amy nyávogós brooklyni kiejtését, miközben az ügynökömet hívtam.

Három dolog volt, ami nélkül nem tudtam élni: a vodka, a kokain és egy személyi asszisztens.

– Szia, Susie! Most hallottam, hogy Amy felmondott.

– Igen, ez nem jó hír. Már épp kezdett kikupálódni. – Susie brit kiejtése hűvös és hivatalos volt.

– Igen, én is így gondolom. Nem tudod, miért ment el?

– Nem – válaszolt Susie rövid szünet után. – De ráállítom Rebekah-t a dologra, és biztosan találunk neked egy új asszisztent a hét végéig. Megkaptad az üzeneteimet?

– Igen.

– Akkor ne késs holnap! Napfelkeltekor akarnak fotózni. Hajnali négykor érted meg egy kocsi, oké?

– Persze.

– Hallottam, jó kis parti volt nálad tegnap.

– Igen, vidám volt.

– Nos, ma este nem partizhatsz, Electra! Holnap frissnek kell lenned. Címlapfotó lesz.

– Ne aggódj, kilenckor már ágyban leszek, mint egy jó kislány.

– Oké. Bocs, Lagerfeld keres a másikon. Rebekah majd jelentkezik a személyiasszisztens-jelöltek listájával. Csaó!

– Csaó! – ismételtam, miután a vonal megszakadt.

Susie volt az egyetlen ember a bolygón, akinek volt bátorsága megszakítani a hívást, amikor velem beszélt. Ő volt a legmenőbb divatügynök egész New Yorkban, és a szakma minden nagy nevével ő dolgozott. Tizenhat évesen szúrt ki magának. Akkoriban Párizsban dolgoztam pincérnőként, miután három iskolából rúgtak ki három év alatt. Azt mondtam Pának, hogy nincs értelme másik iskolát találnia nekem, mert biztos, hogy onnan is kirúgnak. Legnagyobb meglepetésemre nem csinált ügyet a dologból.

Emlékszem, mennyire meglepett, hogy nem volt rám mérge-
sebb az újabb kudarcom miatt. Gondolom, inkább csak csaló-
dott volt, ami kifogta a szelet a vitorlából.

– Arra gondoltam, hogy utaznék, vagy valami ilyesmi – mondtam neki. – Élettapasztalat által tanulnék.

– Egyetérték azzal, hogy a legtöbb dolgot, ami a sikerhez kell, nem az iskolában tanulja az ember – mondta –, de mivel olyan okos vagy, bízom benne, hogy szerzel valamiféle képesítést. Kicsit fiatal vagy még ahhoz, hogy egymagad boldogulj. Nagy ez a világ, Electra.

– Tudok vigyázni magamra, Pa – jelentettem ki határozottan.

– Ebben biztos vagyok, de miből fogod fedezni az utazásaidat?

– Természetesen dolgozni fogok – feleltem egy vállrándítással.

– Arra gondoltam, hogy először Párizsba mennék.

– Nagyszerű választás – bólogatott Pa. – Elképesztő egy város!

Ahogy néztem őt az íróasztala túloldalán ülve, olyan álmodozónak és szomorúnak tűnt. Igen, egyértelműen szomorúnak.

– Nos – folytatta –, miért nem kötünk kompromisszumot? Ott akarod hagyni az iskolát, amit megérték, én viszont aggódom, hogy a legkisebb lányom egyedül akar nekivágni a világnak ilyen fiatalon. Marinának vannak kapcsolatai Párizsban. Biztosan tudna segíteni, hogy találjunk neked valamilyen biztonságos helyet. Töltsd ott a nyarat, aztán újra beszélünk, és eldöntjük, hogyan tovább.

– Oké, ez jó terv – egyeztem bele, és továbbra is megdöbben-
tett, hogy Pa nem küzd keményebben azért, hogy folytassam az iskolát.

Amikor felálltam, arra gondoltam, hogy vagy teljesen levette rólam a kezét, vagy épp elég lazára engedte a pórázomat ahhoz, hogy felkössem magam. Mindenesetre Ma felvette a kapcsolatot az ismerőseivel, és végül egy helyes kis garzonlakásban kötöttem ki, ahonnan a Montmartre háztetőire nyílt kilátás. Egészen kicsi volt, és a fürdőszobán osztoznom kellett egy rakás külföldi diákkal, akik csereprogram keretében jöttek Párizsba franciát tanulni, de legalább az enyém volt.

Emlékszem, milyen mennyei volt először belekóstolni a függetlenségbe, ahogy ott álltam az aprócska szobámban az érkezésem estéjén, és rájöttem, hogy senki sem mondja meg, mit csinál-

jak. Ezenkívül nem volt senki, aki főzött volna rám, úgyhogy elmentem egy közeli kávézóba, leültem egy kinti asztalhoz, rágyújtottam, és az étlapot olvastam. Francia hagymalevest meg egy pohár bort rendeltem, és a pincérnek a szeme sem rebbent amiatt, hogy dohányzom, és alkoholt fogyasztok. Miután további három pohár bort megittam, elegendő önbizalmam lett ahhoz, hogy odamenjek az üzletvezetőhöz, és megkérdézzem, nem keresnek-e pincérnőt. Húsz perccel később immáron alkalmazottként sétáltam vissza a lakásomba. Nem sokszor voltam olyan büszke az életemben, mint amikor másnap reggel a folyosón lévő nyilvános telefonról felhívtam Pát. Meg kell hagyni, éppannyira megörült a hírnek, mint annak, amikor Maiát felvették a Sorbonne-ra.

Négy héttel később felszolgáltam Susie-nak, aki ma az ügynököm, egy *croque monsieur* melegszendvicset, a többi pedig már történelem...

Miért révedek mindig a múltba? – kérdeztem magamtól, miután ismét felvettem a telefonom, hogy meghallgassam a többi üzenetet. *És miért gondolok folyton Pára?*

– Mitch... Pa... – motyogtam, miközben vártam, hogy a hangposta lejátsza az üzeneteket. – Nincsenek többé, Electra, ahogy máától Amy sincs, neked pedig tovább kell lépned!

*Drága Electra! Hogy vagy? Megint New Yorkban vagyok... Mit csinálsz ma este? Van kedved meginni egy üveg Cristalt és pirított tésztát enni, dans ton lit avec moi?** *Vágyom rád. Hívj fel, amint tudsz!*

Bár rossz kedvem volt, nem tudtam megállni mosolygás nélkül. Zed Eszu valóságos rejtély volt az életemben. Ez az elképesztően gazdag, kiváló kapcsolatokkal rendelkező férfi – annak ellenére, hogy alacsony volt, és nem az esetem – hihetetlenül jó volt az ágyban. Három évig rendszeresen lefeküdtünk egymással. Amikor Mitchsel komolyabbra fordult a dolog, felhagytunk a találkozgatással, de néhány hete ismét elővettem, mivel kétségtelenül megadta az egómnak azt a löketet, amire szüksége volt.

Hogy szerelmesek voltunk-e egymásba? Ami engem illet, egyáltalán nem, de ugyanazokban a körökben forogtunk New Yorkban, és, ami a legjobb az egészben, amikor kettesben voltunk,

* velem az ágyadban (*francia*)

franciául beszélgettünk. Akárcsak Mitch, ő sem esett hasra attól, aki vagyok, ami igazi ritkaság volt, és igen megnyugtató.

A telefont bámultam, és azon töprengtem, kövessem-e Susie utasítását, és korán lefeküdjek, vagy inkább hívjam vissza Zedet, és élvezzem a társaságát. Nem volt nehéz választás, úgyhogy telefonáltam Zednek, és megkértem, hogy jöjjön át hozzám. Amíg vártam rá, lezuhanyoztam, felvettem a kedvenc selyemkimonómat, amelyet egy feltörekvő japán tervező személyesen nekem készített. Ezután ittam vagy öt liter vizet, hogy ellensúlyozzam az alkoholt vagy bármi egyéb rossz szert, amelyet Zed megérkezésekor fogok fogyasztani.

A portás felsengetett, és jelezte Zed érkezését, én pedig megkértem, hogy küldje fel. A kedvencemmel, egy hatalmas csokor fehér rózsával a kezében érkezett, meg a beígért Cristal pezsgővel.

– *Bonsoir, ma belle Electra* – mondta furcsa francia kiejtésével, miközben átnyújtotta a virágot meg a pezsgőt, és arcon csókolt. – *Comment vas-tu?**

– Jól – feleltem, és mohón néztem a pezsgőt. – Kinyissam?

– Azt hiszem, az az én feladatom. De először levehetem a kabátomat?

– Persze.

– És még előtte... – tette hozzá, azzal benyúlt a kabátzsebébe, és előhúzott egy bársonydobozt. – Megláttam ezt, és rád gondoltam.

– Kösz – feleltem, majd leültem a kanapéra, magam alá húztam a bosszantóan hosszú lábamat, és úgy bámultam a kezemben lévő dobozt, mint egy izgatott kisgyermek.

Zed gyakran vett nekem ajándékot. Különös módon hiába volt elképesztően vagyonos, az ajándékok sohasem voltak fényűzőek, inkább érdekesekek és figyelmesek. Felnyitottam a fedelet, és megpillantottam benne egy gyűrűt. A kő ovális volt, és lágy sárgás-vajszín árnyalatú.

– Borostyán – mondta, miközben nézte, ahogy szemügyre veszem az ékszer, amelyen megcsillan a csillár fénye. – Próbáld fel!

– Melyik ujjamra húzzam fel? – viccelődtem, ahogy felpillantottam rá.

* Jó estét, gyönyörű Electrám! Hogy vagy? (*francia*)

– Amelyikre szeretnéd, *ma chère*, de ha feleségül kérnélek, azt hiszem, ennél jobbal is elő tudnék állni. Biztosan tudod, hogy a görög névrokonodnak köze van a borostyánhoz.

– Tényleg? Nem tudtam. – Figyeltem, ahogy kinyitja a pezsgőt. – Miféle?

– Nos, a borostyán görög neve *elektron*, és a legenda szerint a kő csapdába ejtette a nap sugarait. Egy görög filozófus rájött, hogy ha két darabot összedörzsölnek, a súrlódás energiát termel... A neved nem is lehetne találóbbr – mondta mosolyogva, és elélem tett egy pohár pezsgőt.

– Úgy érted, hogy én is súrlódom? – mosolyogtam vissza rá. – A kérdés, hogy én idomultam-e a nevemhez, vagy a nevem idomult hozzám. *Santé!*

– *Santé!*

Koccintottunk, és Zed leült mellém.

– Hm...

– Azon tűnődsz, hogy hoztam-e más ajándékot is?

– Bizony.

– Akkor nézz be a doboz bélése alá.

Megtettem, és valóban, a vékony bársony alatt, amelyen a gyűrű feküdt, egy kis műanyag tasakot találtam.

– Kösz, Zed! – mondtam, miközben kinyitottam a csomagocskát, belemártottam az ujjamat a tartalmába, mint egy gyerek a mézesbödönbe, majd egy kicsit az ínyembe dörzsöltem.

– Jó, igaz? – kérdezte, amíg én kiöntöttem a porból az asztalra, kivettem a kis szívószálat a csomagból, és szippantottam egyet.

– Mmm, nagyon – feleltem. – Kérsz egy kicsit?

– Tudod, hogy nem élek vele. Na és, hogy vagy?

– Ó...! Megvagyok.

– Kicsit bizonytalannak hangzol, Electra, és fáradtnak tűnsz.

– Nagyon elfoglalt vagyok – feleltem, és belekortyoltam a pezsgőbe. – Múlt héten a Fidzsi-szigeteken voltam fotózáson, jövő héten pedig Párizsba megyek.

– Lehet, hogy egy kicsit le kellene lassítanod. Menj szabadságra!

– Mondja ezt a fickó, aki állítása szerint több éjszakát tölt a magánrepülőjén, mint ágyban – viccelődtem.

– Akkor lehet, hogy mindkettőnknek le kellene lassítanunk

egy kicsit. Elcsábíthatlak egy hétre a jachtomra? A következő hónapokban Saint Luciában horgonyoz, aztán nyárra átvitetem a Földközi-tengerre.

– Bárcsak megtehetném! – sóhajtottam. – De júniusig nagyon tele vagyok.

– Akkor júniusban. Körbehajózhatjuk a görög szigeteket.

– Talán – mondtam egy vállrándítással, de nem vettem őt komolyan.

Sokszor terveztünk, amikor együtt voltunk, aztán semmi sem lett a dologból, és ami még fontosabb, nem is akartam, hogy legyen. Zed kellemes társaság volt egy-egy éjszakára, és jó volt vele az ágyban, de ha ennél több időt töltöttünk együtt, idegesített a finnyássága és az elképesztő arroganciája.

A portás ismét felcsörgött, Zed pedig felállt, és felvette a telefont.

– Küldje fel most, köszönöm – mondta, majd töltött mindkettőnknek a pezsgőből. – Kínait eszünk, ahogy ígértem, a legjobb pirított tésztát, amit valaha kóstoltál – közölte mosolyogva. – És hogy vannak a nővéreid?

– Nem tudom. Nem volt időm felhívni őket. De Allynek született egy kisbabája, kisfiú. Mackónak nevezte el, ami nagyon édes. Most, hogy belegondolok, azt tervezem, hogy mindnyájukkal találkozom júniusban Atlantiszon. Pa hajójával tervezünk elmenni a görög szigetekhez, hogy koszorút helyezzünk oda, ahol Ally szerint a koporsót a vízbe dobták. Az apád imádta az egyik közeli partszakaszt, igaz?

– Igen, de ahogy te, én sem gondolok az apám halálára, mert felbosszant – felelte Zed határozottan. – Csak a jövőre tekintek.

– Tudom, de érdekes egybeesés...

Megszólalt a csengő, Zed pedig ajtót nyitott.

– Most pedig, Electra – mondta, és a dobozokat a konyhába vitte. – Gyere, segíts nekem ezekkel!

Második fejezet

Amikor másnap hazaérkeztem a fotózásról, vettem egy forró zuhanyt, majd ágyba bújtam egy pohár vodkával. Borzalmasan éreztem magam. Bárkinek, aki azt hiszi, hogy a modellek csak ideoda lebegnek a csinos ruháikban, és vagyonokat keresnek, egy napig az én életemet kellene élnie. Hajnali négykor kezdtem, hatszor öltöztettek át, alakították át a hajamat és a sminkemet egy fagyos raktárépületben valahol a belvárosban... egy cseppet sem volt könnyű. Nyilvánosan sohasem elégedetlenkedem – úgy értem, nyilván nem egy kínai rabszolgatelepen dolgozom, és rendesen megfizetnek –, de mindenkinek megvan a maga valósága, és néha mindenkinek joga van ahhoz, hogy magában panaszkodjon egy kicsit, még akkor is, ha első világbeli problémáról van szó, nem igaz?

Élveztem, hogy aznap először végre melegben vagyok, hátradőltém a párnámon, és meghallgattam az üzeneteimet. Rebekah, Susie személyi asszisztense négyet is hagyott. Elmondta, hogy e-mailen elküldte nekem a potenciális személyi asszisztensek önéletrajzát, és kérte, hogy nézzek rájuk, amint tudok. Épp ezeket tekintettem át a laptopomon, amikor megszólalt a mobilom, és láttam, hogy ismét Rebekah az.

– Épp most nézem őket – mondtam, mielőtt még megszólalhatott volna.

– Nagyszerű, kösz, Electra. Azért hívlak, mert van egy lány, aki szerintem tökéletes lenne neked, de kapott egy másik ajánlatot is, és holnap kell választ adnia. Beugorhatna hozzád kora este, hogy beszélgethessetek?

– Épp most értem haza a *Vanity Fair* fotózásáról, Rebekah, és...

– Tényleg azt gondolom, hogy találkoznod kellene vele, Electra. Nagyon jók az ajánlásai. Bardin személyi asszisztense volt, aki igazán nehéz eset, te is tudod. Úgy értem – folytatta sietve –, hozzá van szokva, hogy a divatszakma legjobbainak dolgozzon nagy nyomás alatt. Odaküldhetem hozzád?

– Oké – sóhajtottam, mivel nem akartam olyan nehéz esetnek tűnni, amilyennek Rebekah ezek szerint tartott.

– Nagyszerű, megmondom neki. Biztos, hogy nagyon fog örülni... nagy rajongód.

– Értem. Oké. Jöjjön hatra!

Pontosan hatkor felszólt a portás, és jelezte, hogy megérkezett a vendégem.

– Küldje fel! – mondtam kimerülten.

Egyáltalán nem vágytam most erre. Amióta Susie megjegyezte, hogy segítségre van szükségem az életem megszervezéséhez, egy sor buzgó fiatal nő szegődött mellém, eleinte mind tele voltak lelkesedéssel, majd néhány hét múlva eltűntek.

– Nehéz eset vagyok? – kérdeztem a tükörképemet, miközben ellenőriztem, hogy nincs-e ételmaradék a fogaim között. – Lehet. De nincs ebben semmi újdonság, nem igaz? – tettem hozzá, majd felhajtottam a maradék vodkát, és megigazítottam a hajamat.

Stefano, a fodrászom nemrég szorosan ráfonta a fejemre a hajamat, hogy aztán hosszú műhajat erősítsen hozzá. A fejbőröm folyton fáj az újabb és újabb tincsektől.

Kopogtak, és én kíváncsian mentem ajtót nyitni. Nem tudom, mire számítottam, de az biztos, hogy nem erre a törekeny figurára egyszerű barna kosztümben és kevésbé divatos, épp csak térd alá érő szoknyában. Tekintetem a lábára tévedt, amelyen – ahogy Ma mondaná – „praktikus” barna félcipőt viselt. A legmeglepőbb vele kapcsolatban a fejkendője volt, amely szorosan simult a homlokára és a nyakára. Az arca szép volt: kis orr, széles arcson, telt, rózsaszín ajak és világos, tejeskávészínű bőr.

– Jó napot! – Rám mosolygott, és szép, mélybarna szeme fényleni kezdett. – A nevem Mariam Kazemi, és nagyon örülök, hogy megismerhetem, Miss D’Aplièse.

Tetszett a hangja, olyannyira, hogy ha eladó lett volna, azonnal megvettem volna, mert mély és kiegyensúlyozott volt, és lágyan bújt elő a torkából, mint a méz.

– Jó napot, Mariam! Jöjjön be!

– Köszönöm.

Amíg én hosszú léptekkel a kanapéhoz mentem, Mariam Kazemi ráérősen követett. Megállt, és szemügyre vette a drága, keszekerűs vonalakkal meg foltokkal teli festményeket, és az arcki-fejezése alapján úgy ítélt meg, hogy hasonlóan gondolkodik róluk, mint én.

– Nem az enyéme, a főbérő választotta őket. – Úgy éreztem,

muszáj megmagyaráznom a dolgot. – Megkínálhatom valamivel? Vízrel, kávéval, teával... vagy valami erősebbel?

– Ó, nem, nem iszom! Úgy értem, alkoholt. De egy pohár víznek örülnék, ha nem okoz gondot.

– Dehogy – feleltem, és a konyhába indultam.

Épp kivettem egy üveg Eviant a hűtőből, amikor mellettem termett.

– Azt hittem, van valamiféle személyzet, aki maga helyett csinálja az ilyesmit.

– Van egy szobalányom, de általában csak magam vagyok itt. Tessék! – Átnyújtottam neki a vizet, ő pedig az ablakhoz lépett, és kinézett rajta.

– Jó magasan lakik.

– Igen – feleltem, miközben rájöttem, hogy teljesen el vagyok ragadtatva ettől a nőtől, akiből úgy árad a nyugalom, mint a parfüm illata, és egyáltalán nem esik hasra a velem való találkozástól vagy a lakástól, ahol élek.

A jelentkezők általában majd kiugrottak a bőrükből a lelkesedéstől és a reménykedéstől.

– Ülünk le! – javasoltam.

– Köszönöm.

– Nos – mondtam, miután elhelyezkedtünk a nappaliban –, úgy hallom, Bardin-nak dolgozott.

– Igen.

– Miért hagyta ott?

– Felajánlottak egy állást, ami jobban illett hozzám.

– Nem azért, mert nehéz eset volt?

– Ó, nem! – felelte Mariam kuncogva. – Egyáltalán nem volt nehéz eset, de nemrég végleg visszaköltözött Párizsba, én pedig továbbra is itt élek. De nagyon jó barátok maradtunk.

– Az jó. Nagyszerű! És miért akar nekem dolgozni?

– Mert mindig is csodáltam a munkáját.

A mindenit! – gondoltam. – Nem sokszor hallottam, hogy valaki a „munkának” hívja azt, amit csinállok.

– Köszönöm.

– Szerintem igazi tehetség kell ahhoz, hogy valaki egy olyan személyiséget alkosson meg, amely jól kiegészíti a terméket, amit reklámoz.

Figyeltem, ahogy kinyitja az egyszerű, barna retiküljét – amely inkább „közönséges” volt, mint „dizájner” –, és átnyújtja nekem az önéletrajzát.

– Gondoltam, nem volt ideje átnézni a találkozásunk előtt.

– Valóban nem – ismertem el, miközben áttekintettem az életrajza részleteit, amely szokatlanul szűkszavú volt. – Szóval nem járt egyetemre?

– Nem, a családomnak nem volt rá pénze. Pontosabban – finom kis kezét az arcához emelte, és az ujjával megdörzsölte az orrát – valószínűleg volt, de mivel hatan vagyunk testvérek, nem lett volna fair a többiekkel szemben, ha én járhatok egyetemre, ők pedig nem.

– Mi is hatan vagyunk testvérek! És én sem jártam egyetemre vagy főiskolára.

– Akkor vannak közös pontok az életünkben.

– Én vagyok a legfiatalabb.

– Én a legidősebb – felelte Mariam mosolyogva.

– Ön huszonhat éves?

– Igen.

– Akkor egyidősek vagyunk – mondtam, és valami rejtélyes okból kifolyólag megörültem, hogy párhuzamot vonhattam önmagam és e szokatlan emberi lény között. – És mit csinált a középiskola után?

– Nappal virágárusként dolgoztam, este pedig üzleti iskolába jártam. Ha szükséges, be tudom szerezni az oklevelem másolatát. Értek a számítógéphez, tudok táblázatokat készíteni, és gyorsan gépelek, bár a pontos sebességét nem tudom.

– Nem ez a fő elvárás, ahogy a táblázatkészítés sem az. A könyvelőm intézi a pénzügyeimet.

– Ó, de ezek a szervezéshez is nagyon hasznosak lehetnek! Egy pillanat alatt részletesen megtervezhetném egy hónapját.

– Ha ezt tenné, szerintem világgá mennék – viccelődtem. – Napról napra élek. Csak így bírom ki.

– Ezt teljesen megértem, Miss D’Aplièse, de az én feladatomban az, hogy ennél egy kicsit hosszabb távon szervezzem meg az életét. Amikor Bardin-nak dolgoztam, még a ruhatisztításhoz is volt egy táblázatom, és együtt terveztük meg, hogy melyik rendezvényre mit visel majd, egészen a zoknijá színéig... ami sokszor

szándékosan felemás volt. – Mariam kurtán felnevetett, és én is csatlakoztam hozzá.

– Azt állítja, hogy kedves ember?

– Igen, csodálatos.

Akár így volt, akár nem, Mariam egy igen becsületes lány. Sok személyiasszisztens-jelölttel beszéltem, aki azonnal kiteregtet nekem a korábbi munkaadója szennyesét. Talán vagány dolognak tartották részletesen elmondani, miért hagyták ott a munkájukat, de én csak arra gondoltam, hogy a jövőben akár rólam is így beszélhetnek majd.

– Még mielőtt rákérdezne, nagyon diszkrét vagyok. – Mariam nyilvánvalóan olvasott a gondolataimban. – Sokszor olvastam történeteket a különböző hírességekről, amikről később kiderült, hogy nem igazak. Érdekes, hogy...

– Mi?

– Nem, semmi.

– Kérem, mondja el!

– Szóval elképesztő, hogy a világon rengetegen vágnak hírnévre, az én tapasztalatom pedig az, hogy az sokszor csak szenvedést okoz. Az emberek azt hiszik, hogy a hírnév megadja nekik a szabadságot, hogy azt tehessék, amit akarnak, azzá váljanak, akivé akarnak, de valójában elveszítik azt az értékes kényelmet, ami nekünk, egyszerű embereknek megadatik, tehát a szabadságukat. Ahogy ön is – tette hozzá.

Meglepetten néztem rá. Az volt az érzésem, hogy mindannak ellenére, ami megadatott nekem, ez a lány sajnál engem. Nem amolyan leereszkedő módon, inkább kedves együttérzéssel.

– Bizony, elvesztettem a szabadságom. Valójában – jelentettem ki egy teljesen idegennek – rettegek attól, hogy valaki meglát, amint valami egészen egyszerű, hétköznapi dolgot teszek, és valami kifacsart történetet kreál belőle, amit utána elad az újságoknak.

– Nem jó így élni, Miss D’Aplièse. – Mariam komoran ingatta a fejét. – Most sajnos mennem kell. Megesküdtem az anyámnak, hogy vigyázok a kisöcsémre, amíg ő meg a papa elmennek otthonról.

– Értem. És ez a gyerekfelügyelet... úgy értem, ezt rendszeresen csinálja?

– Ó, nem, egyáltalán nem! Éppen ezért fontos, hogy ma este időben hazaérjek. Tudja, anya születésnapja van, és a családukban azon szoktunk viccelődni, hogy apa utoljára akkor vitte el vacsorázni, amikor huszonnyolc évvel ezelőtt megkérte a kezét! Tudom, hogy ha felajánlja nekem az állást, akkor napi huszonnégy órában szüksége lesz rám.

– És azt is tudja, hogy sok tengerentúli utazással jár a pozíció?

– Igen, ez nem probléma. Romantikus elköteleződésem sincs. Most pedig, ha megbocsát... – Mariam felállt. – Örülök, hogy megismertem, Miss D’Aplièse, még akkor is, ha végül nem fogunk együtt dolgozni.

Néztem, ahogy sarkon fordul, és az ajtó felé indul. Hiába viselt csúnya ruhát, volt egyfajta természetes eleganciája, amelyet egy fotós „jelenlétnek” nevezett volna. Annak ellenére, hogy az interjú mindössze tizenöt percig tartott, és a tizedét sem kérdeztem meg annak, amit kellett volna, nagyon-nagyon szerettem volna, ha Mariam Kazemi és az őt körülölelő csodálatos nyugalom részévé válna az életemnek.

– Figyeljen, ha most felajánlanám önnek az állást, megfontolná, hogy nekem dolgozzon? Úgy értem – felpattantam, és követtem őt az ajtóhoz –, tudom, hogy kapott egy másik ajánlatot is, és hogy holnap választ kell adnia.

A lány hallgatott néhány pillanatig, azután felém fordult, és elmosolyodott.

– Hát persze. Ön nagyon kedves ember, és jó a lelke.

– Mikor tud kezdeni?

– Jövő héten, ha szükséges.

– Megegyeztünk! – Kezet nyújtottam neki, és néhány tétova pillanat után kezét rázott velem.

– Megegyeztünk – ismételte. – Most pedig tényleg muszáj mennem.

– Hát persze.

Kinyitotta az ajtót, én pedig kikísértem a lifthez.

– Már tudja, miből áll a munka, de azért Rebekah-val íratok egy hivatalos ajánlatot, és reggel eljuttatom önhöz.

– Nagyszerű – mondta Mariam, ahogy kinyílt a liftajtó.

– Egyébként milyen parfümöt használ? Csodálatos az illata.

– Ez igazából testápoló olaj, én magam készítem. Viszlát, Miss D’Aplièse!

A liftajtó összezárult, és Mariam Kazemi elment.

Mariam ajánlásai nemcsak hogy megalapozottnak bizonyultak, nem is tudták őt kellő mértékben dicsérni, így aztán a következő csütörtökön ketten felszálltunk egy magánrepülőgépre a New Jersey-ben található Teterboro reptéren Párizs felé. Az utazás kedvéért mindössze annyit változtatott az öltözetén, hogy a szoknyát lecserélte egy bézs nadrágra. Figyeltem, ahogy a gép fedélzetén elfoglalja a helyét, majd a táskájából előveszi a laptopját.

– Repült már magánrepülőgépen?

– Ó, igen! Bardin csak azon utazott. Most pedig, Miss D’Aplièse...

– Kérlek, tegeződjünk. Szólíts Electrának.

– Electra – helyesbített. – Szeretném megkérdezni, hogy az utazás ideje alatt inkább pihennél, vagy használhatjuk az időt arra, hogy átnézzünk néhány dolgot?

Figyelembe véve, hogy hajnali négyig Zeddel múltam az időt, az előbbit választottam, és amint felszálltunk, megnyomtam a gombot, amely a székemből ágyat csinált, felvettem a szemfedőmet, és elaludtam.

Három óra múlva felfrissülve ébredtem – nagy gyakorlatom volt a repülőn alvásban –, és kikukucskáltam a szemfedőm alól, hogy meglessem, mit csinál az új személyi asszisztensem. Nem volt a helyén, így feltételeztem, hogy a mosdóban van. Levettem a szemfedőm, felültem, és legnagyobb meglepetésemre megpillantottam Mariam hátsóját felém emelkedni az ülések közötti szűk folyosón. *Lehet, hogy jógázik*, gondoltam, mivel négykézláb volt, és a fejét a padlóhoz érintette, ami úgy festett, mint a babapóz egy variációja. Azután hallottam, hogy magában motyog valamit, és amikor egy kicsit felemelte a kezét meg a fejét, rájöttem, hogy imádkozik. Kényelmetlenül éreztem magam, hogy egy ilyen intim pillanatban lesem meg, ezért elfordítottam a tekintetem, és a mosdóba indultam. Amikor visszatértem, Mariam a helyén ült, és gépelt valamit a laptopján.

– Jól aludtál? – kérdezte mosolyogva.

– Igen, és most éhes vagyok.

– Gondoskodtam arról, hogy legyen a gépen sushi... mivel Susie említette, hogy az a kedvenced, amikor utazol.

– Köszönöm. Tényleg az.

Az utaskísérő máris mellettem termett.

– Segíthetek valamiben, Miss D’Aplièse?

Leadtam a rendelésem – friss gyümölcsöt, sushit és fél üveg pezsgőt kértem –, majd Mariamhoz fordultam.

– Te nem eszel?

– Már ettem, köszönöm.

– Félsz a repüléstől?

Ő a homlokát ráncolva nézett rám.

– Egyáltalán nem, miért?

– Mert amikor felébredtem, láttam, hogy imádkozol.

– Ó! – mondta nevetve. – Az nem azért volt, mert félek, hanem mert New Yorkban dél volt éppen, és mindig ilyenkor imádkozom.

– Értem! Nahát, nem tudtam, hogy csinálnod kell!

– Kérlek, ne aggódj emiatt, Electra, nem sokszor látsz majd imádkozni, általában talállok valamilyen diszkrét, eldugott helyet, de itt fent... – mutatott körbe a szűkös kabinban. – Nem fértem be a végébe.

– Mindennap kell imádkoznod?

– Ó, igen! Igazából ötször.

– A mindenit! És nem akadályoz ez az életedben?

– Sohasem gondoltam rá így, mivel kisgyerek korom óta mindennap ezt teszem. És imádkozás után mindig jobban érzem magam. Egyszerűen ez vagyok én.

– Úgy érted, ez a vallásod.

– Nem, én vagyok ez. Most pedig megérkezett a sushid. Istenien néz ki.

– Ülj ide, amíg eszem! Nem szeretek magamban inni – viccelődtem, miközben az utaskísérő pezsgőt töltött nekem egy hoszszúknak pohárba.

– Önnek adhatok valamit, hölgyem? – kérdezte Mariamot, aki átült a velem szemben lévő ülésre.

– Egy kis vizet kérnék.

– Egészségedre – emeltem magasba a poharam. – A sikeres munkakapcsolatunkra!

– Igen. Biztosan az lesz.

- Ne haragudj, ha nem ismerem a szokásaidat!
- Ne aggódj emiatt! – felelte Mariam. – A te helyzetemben én sem tudnék rólok semmit.
- Szigorú családból jössz?
- Nem, nem igazán. Legalábbis más családokhoz képest. New Yorkban születtem, akárcsak a testvéreim, úgyhogy amerikaiak vagyunk. Ahogy az apám mondja, ez a nemzet biztonságos menedéket nyújtott a szüleimnek, amikor szükségük volt rá, ezért tiszteletben kell tartanunk a szokásait, ahogy a régi tradíciókat is.
- Hová valósiak a szüleid?
- Iránba... vagyis Perzsiába, ahogy otthon szeretjük hívni. Sokkal szebb név, nem?
- De. Szóval a szüleid akaratuk ellenére voltak kénytelenek elhagyni az országot?
- Igen. Mindketten azután jöttek Amerikába, hogy a sah megbukott.
- A sah?
- Ő volt az iráni király, és igencsak nyugati elképzelésekkel rendelkezett. A szélsőségeseknek ez nem tetszett, úgyhogy mindenkinnek, akit rokoni szálak fűztek a sahhoz, menekülnie kellett, hogy mentse az életét.
- Szóval, ha ő király volt, akkor a te ereidben is királyi vér csörgedezik?
- Hát – mondta Mariam mosolyogva – gyakorlatilag igen, de ez nem olyasmi, mint Európában... a sahnak több száz rokona van... unokatestvérek a második, harmadik, negyedik házassága révén. De itt, Nyugaton azt lehetne mondani, hogy előkelő családból származom.
- Jézusom! Egy hercegnő dolgozik nekem!
- Ki tudja, hogy alakulhattak volna a dolgok? Ha a megfelelő férfihoz megyek hozzá, talán valóban az lettem volna.
- Nem akartam mondani, hogy csak vicceltem, ám miközben Mariamot figyeltem, minden a helyére került. A fegyelmzettsége, a magabiztossága, a tökéletes modora... lehet, hogy mindezek a több száz éves arisztokrata hagyomány velejárái.
- És mi a helyzet veled, Electra? A te családod honnan jött?
- Fogalmam sincs – feleltem, és kiittam a pezsgőspoharat.
- Csecsemő koromban örökbe fogadtak.

– És sohasem gondoltál arra, hogy felkutasd a múltad?

– Nem. Mi értelme visszafelé nézni, ha egyszer nem lehet megváltoztatni a múltat? Én csak előre felé nézek.

– Akkor jobb, ha nem ismerkedsz meg az apámmal. – Mariam szeme vidáman csillogott. – Folyton történeteket mesél arról, milyen volt az életük a nagyszüleimmal Iránban. Meg az őseinkről, akik több száz évvel ezelőtt éltek. Nagyon szép történetek, gyerekként imádtam hallgatni őket.

– Hát, nekem csak a Grimm-mesék jutottak, azokban pedig mindig volt egy ijesztő boszorkány vagy egy törpe, akitől halálra rémültem.

– A mi meséinkben is vannak ilyenek, de azokat dzsinneknek hívják. Szörnyű dolgokat művelnek az emberekkel. – Mariam a vizét kortyolgatta, és a szemüvege fölött nézett rám. – Apa mindig azt mondtam, hogy a történelem az a szőnyeg, amin állunk, és amiről fel tudunk repülni. Lehet, hogy egy nap te is ki akarod majd deríteni, honnan jössz. Most pedig lenne kedved végighallgatni a párizsi programodat?

Egy órával később Mariam visszaült a helyére, hogy begépelje a jegyzeteket, amelyeket a beszélgetésünk alatt készített. Én hátradöntöttem a háttámlámat, és néztem, ahogy lassan besötétedik az ég, jelezve, hogy Európában közeledik az éjszaka. Valahol e sötétség alatt volt az én otthonom, vagyis azoknak az elkeseredett gyerekeknek az otthona, akiket Pa a világ minden tájáról maga köré gyűjtött.

Sohasem érdekelt, hogy nem a vér szerinti testvéreim, de ahogy Mariam a gyökereiről beszélt – és látva, hogyan folytatódik benne az évszázados kultúra, amelynek a hagyományait még egy Párizs felé tartó magánrepülőn is ápolja –, szinte irigyelni kezdtem.

Pa levelére gondoltam, amely ott csücsült valahol a New York-i lakásomban... Azt sem tudtam, hol van pontosan. Mivel nem bontottam ki, és valószínűleg már el is vészett, talán sohasem lesz lehetőségem arra, hogy felderítsem a múltamat. Lehet, hogy „A Hoff” – magamban így becéztem Pa ügyvédjét – tudna segíteni... És eszembe jutott, hogy voltak azok a számok is az armilláris gömbön, amelyekről Ally azt mondta, hogy kijelölik, hol születünk. Egyszeriben mindennél fontosabbnak éreztem,

hogy megtaláljam Pa levelét, majdnem annyira fontosnak, hogy megkérjem a pilótát, forduljon vissza, hogy átkutathassam a fiókomat. Akkoriban – miután visszatértem New Yorkba a kvázi-búcsúztatás után, amelyre azért került sor, mert Pa úgy döntött, hogy a tengerbe temeteti magát, még mielőtt mi Atlantiszra érkezünk volna – olyan dühös voltam, hogy semmiről sem akartam tudni.

Miért volt dühös, Electra?

A pszichológus szavai visszhangoztak a fülemben. Az igazat megvallva, nem tudtam a választ. Nekem úgy tűnt, azóta dühös vagyok, hogy beszélni és járni kezdtem, de lehet, hogy már azelőtt is az voltam. A nővéreim mindig arról meséltek, hogyan üvöltöttek tele a házat kisbaba koromban, és ez azóta sem változott sokat, hogy felnőttem. Mindezt nem foghattam a neveltetésemre, ami tökéletesnek, bár kissé különösnek volt mondható, hiszen mindnyájunkat örökbe fogadtak, és mindnyájan más és más etnikumúak voltunk, így a családi fényképeink leginkább egy Gap-reklámhoz hasonlítottak. Amikor rákérdeztem, Pa mindig azt felelte, hogy kifejezetten minket választott a lányainak, ami a nővéreimet megnyugtatta, engem azonban nem. Én tudni akartam, *miért*. Most, hogy Pa meghalt, nagy a valószínűsége, hogy sohasem tudom meg.

– Egy óra múlva leszállunk, Miss D’Aplièse – jelentette be az utaskísérő, miközben újratöltötte a poharamat. – Hozhatok még valamit?

– Nem, köszönöm.

Lehunytam a szemem, és bíztam benne, hogy a párizsi kontaktom betartja a szavát, és kiszállíttatja a szállodába, amit rendeltem, mivel nagy szükségem volt egy csíkra. Amikor tiszta voltam, az agyam azonnal működésbe lépett, ilyenkor Pára gondoltam, a nővéreimre és az életemre... ez pedig általában rendkívül kényelmetlen volt számomra. Legalábbis jelen pillanatban az volt.

Kivételesen élveztem a fotózást. Párizs örületesen szép volt tavasszal – legalábbis amikor sütött a nap –, és ha tartoztam egyáltalán valahová, hát ez a város volt az. A Jardin des Plantes-ban dolgoztunk, ami telis-tele volt virágzó cseresznyefákkal, írisszel

meg bazsarózsával, és minden újnak meg frissnek tűnt. Az is sokat segített, hogy megtetszett a fotós. Jóval előbb végeztünk a tervezettnél, és a köztünk lévő kémia feltérképezését a hotelszobámban folytattuk délután.

– Mit keresel te New Yorkban? – kérdezte Maxime franciául, miközben előkelő porceláncsészékből ittuk a teát az ágyban, majd a tálcáról felszippantottuk a kokaincsíkot. – A lelked európai.

– Hát, nem igazán tudom – sóhajtottam. – Ott van Susie, az ügynököm, és gondolom, jó, ha közel vagyok hozzá.

– Úgy érted, ő a „modell-anyukád”? – viccelődött. – Már nagylány vagy, Electra, saját döntéseket hozhatsz. Költözz ide, és akkor gyakrabban csinálhatjuk ezt – mondta, majd kikászálódott az ágyból, és a fürdőszobába ment zuhanyozni.

Kinéztam az ablakon a Place Vendôme-ra, amely zsúfolásig telt városnéző vagy az elegáns üzletekben vásárolgató turistákkal, és azon tűnődtem, amit Maxime mondott. Igaza volt, élhetnék akárhol; aligha számított, hiszen időm nagy részét egyébként is utazással töltöttem.

– Hol van az otthonom? – suttogtam, és egyszeriben elszomoroztam a gondolattól, hogy vissza kell mennem New Yorkba, a lelketlen, üresen kongó lakásomba.

Hirtelen a mobilom után nyúltam, és felhívtam Mariamot.

– Van valami dolgom holnap New Yorkban?

– Vacsorád lesz este hétkor Thomas Allebachhal, a parfümös cég marketingigazgatójával, amivel szerződésed van – felelte Mariam azonnal.

– Értem. – Thomasszal néhányszor kellemesen múltunk együtt az időt az elmúlt hónapokban, amióta Mitch elhagyott, de nem voltam szerelmes belé. – És vasárnap?

– Semmi sincs a naptárban.

– Nagyszerű. Mondd le a vacsorát... mondd azt Thomasnak, hogy elhúzódt a fotózás, vagy valami ilyesmit, azután a visszautat tedd át vasárnap estére, és foglalj le még két éjszakát a szalodában. Szeretnék egy kicsit tovább maradni Párizsban.

– Tökéletes. Nagyon szép város. Jelentkezem, amint elintéztém ezeket.

– Köszönöm, Mariam!

– Szívesen.

– Tovább maradok – mondtam Maxime-nak, amint kijött a fürdőszobából.

– Ó, de kár, hogy én nem leszek a hétvégén a városban! Ha tudtam volna...

– Ó! – Próbáltam nem kimutatni a csalódottságomat. – Nem baj, nemsokára megint járok erre.

– Értesíts, mielőtt jössz, rendben? – kérte Maxime, miközben felöltözött. – Ha tehetném, lemondanám a programom, de a legjobb barátom esküvője lesz. Ne haragudj, Electra!

– A város miatt maradok, nem miattad – mondtam erőltetett mosollyal.

– És a város imád téged, akárcsak én. – Maxime megcsókolta a homlokom. – Legyen csodás hétvégéd, és majd jelentkezz!

– Úgy lesz.

Amint elment, felszippantottam egy csíkot, hogy jobb kedvre derítsem magam, és azon gondolkodtam, mit is szeretnék csinálni Párizsban. De tudtam, hogy akárcsak a többi nagyvárosban, amint kilépnék a Ritz ajtaján, felismernének, aztán néhány perc múlva értesítenék a sajtót, és máris kéretlen kíséret csatlakozna hozzám.

Épp a mobilom után nyúltam, hogy megkérjem Mariamot, térjünk vissza az eredeti tervhez, amikor csodával határos módon megszólalt.

– Electra? Itt Mariam. Csak tudatni akartam, hogy a New York-i repülőutat áttettem vasárnapra, és a szállodai foglalásodat is meghosszabbítottam.

– Kösz.

– Szeretnéd, hogy foglaljak neked asztalt egy étteremben?

– Nem, én... – Hirtelen könnybe lábadt a szemem.

– Jól vagy, Electra?

– Igen, jól.

– Elfoglalt vagy most?

– Egyáltalán nem.

– Akkor átjöhetnék hozzád? Susie küldött néhány szerződést, amit alá kellene írnod.

– Jó, persze.

Néhány perccel később megérkezett Mariam, és magával hozta a csodálatos illátát. Aláírtam a szerződéseket, majd borongó-

san bámultam ki az ablakon, és néztem, ahogy közeleg a párizsi alkonyat.

– Nos, mik a terveid ma estére? – kérdezte Mariam.

– Semmi. Neked?

– Csak fürdő, ágy és egy jó könyv – felelte.

– Szeretnék elmenni valahová, például ellátogatni a kávézóba, ahol pincéernőként dolgoztam annak idején, normális ételt enni, mint a normális emberek... de nincs kedvem ahhoz, hogy felismerjenek.

– Megértem. – Mariam néhány másodpercig csendben bámult rám, majd felállt. – Van egy ötletem. Várj meg itt!

Azzal eltűnt, majd pár perc múlva egy kendővel tért vissza.

– Rád próbálhatom? Hogy megnézzük, hogy áll?

– Úgy érted, a vállamra akarod teríteni?

– Nem, Electra, a fejedre, ahogy én is hordom. Az emberek általában távolságot tartanak a nőktől, akik hidzsábot viselnek. Részben ez az oka, hogy a vallásunkhoz tartozó sok nő ezt viseli. Kipróbálsz?

– Oké. Azt hiszem, ez az egyetlen stílus, amit még nem próbáltam – tettem hozzá kuncogva.

Az ágy végére ültem, Mariam a fejemre tette a kendőt, a végét a vállamra terítette, majd a megfelelő helyeken összetűzte.

– Tessék, nézd meg! – mutatott a tükörrre.

Hitetlenkedve bámultam a tükörképemet. Nem ismertem fel magam.

– Ez nagyon jó, de a testem többi részével nem sokat tudunk tenni, igaz?

– Van nálad sötét színű nadrág vagy legging?

– Csak a fekete tréningnadrág, amiben utaztam.

– Az is megteszi. Vedd fel, amíg hozok valami mást.

Felvettem a nadrágot, majd Mariam visszatért a karján egy ruhadarabbal. Felém tartotta: egy olcsó, virágmintás, hosszú ujjú ingruha volt.

– Ezt arra az esetre hoztam, ha valami elegáns helyre menénk. Különleges alkalmakra tartogatom, de szívesen kölcsönadom.

– Kétlem, hogy rám jönne.

– Szerintem a felsőtestünk nem különbözik annyira. És bár én

ruhának hordom, te hordhatod hosszú ingként. Próbáld fel! – biztatott.

Mariamnak igaza volt. A ruha felső része tökéletesen paszszolt, lent pedig combközépig ért.

– Tessék! Senki sem fog felismerni. Muszlim nő lettél.

– Mi lesz a lábammal? Csak a Louboutin meg a Chanel magas sarkúm van itt.

– Vedd fel a sportcipőt, amiben jöttél – javasolta, és a bőröndömhöz lépett. – Megengeded?

– Persze – mondtam, miközben az új éneket bámultam a tükörben.

Igazán sasszeműnek kellett lennie annak, aki felismer a kendőben és az egyszerű pamutruhában.

– Na, tessék! – mondta Mariam, amint belebújtam a sportcipőmbé. – Teljes az átalakulás. Csak még valami... belenézhetek a sminkes táskádba?

– Oké.

– Még egy kis fekete szemfestéket kell rakni a szemed köré. Csukd be, kérlek!

Engedelmeskedtem, és eszembe jutott, amikor a nővéreimmel a szokásos nyári hajózásunkon vacsorához készültünk, mindig ott, ahol épp kikötöttünk. Mivel túl fiatal voltam ahhoz, hogy sminket viseljek, leültem az ágy szélére, és néztem, ahogy Maia kifesti Allyt.

– Nagyon szép a bőröd – sóhajtott Mariam. – Szinte ragyog. Biztos vagyok benne, hogy senki sem fog zaklatni ma este.

– Gondolod?

– Tudom, de kipróbálhatod az álruhádat, amikor átsétálsz a recepción. Készen állsz?

– Oké, miért ne? – Fel akartam kapni a nagy Louis Vuitton táskámat, de Mariam rám szólt:

– Tedd az én táskámba, amire szükséged van – mondta, és felém tartotta az olcsó, műbőr válltáskáját. – Készen állsz?

– Igen.

A liftben rajtunk kívül három másik ember is utazott, de rám sem hederítettek. Amikor átsétáltunk az előcsarnokon, a recepció ránk pillantott ugyan, de aztán visszafordult a számítógépéhez.

– A mindenit, Christophe évek óta ismer! – suttoztam, amikor kiléptünk az ajtón, és Mariam odaintette a portást.

– Egy taxit szeretnénk a Montmartre-ra – mondta nem is rossz francia kiejtéssel.

– *D'accord, mademoiselle,** de mivel sor van, lehet, hogy tíz percet várni kell.

– Rendben, várunk.

– Évek óta nem álltam sorban taxiért – suttoztam.

– Üdvözlégy a való világban, Electra! – mosolygott Mariam.

– Nézd, itt a taxink.

Húsz perccel később leültünk egy asztalhoz a kávézóban, ahol annak idején dolgoztam. Nem volt valami jó asztal – két másik közé voltunk beszorítva, és mindent hallottam a szomszéd asztalnál folyó beszélgetésből. Újra meg újra George-ra pillantottam, aki tíz évvel ezelőtt munkát ajánlott nekem, és most a bárpult mögött állt, de ő egyszer sem nézett rám.

– Na, és milyen ismét láthatatlannak lenni? – kérdezte Mariam, miután rendeltem fél kancsó házibort.

– Nem is tudom. De egyértelműen furcsa.

– Felszabadító?

– Igen, úgy értem, élveztem, hogy észrevétlenül sétálhatok az utcán, de hát mindennek van előnye és hátránya, nem igaz?

– De, igaz. Úgy képzelem azonban, hogy már azelőtt is gyakran megbámultak, mielőtt híres lettél.

– Azt hiszem, igen, de sohasem tudtam, hogy kedvesen bámulnak-e, vagy csak azért, mert úgy festek, mint egy fekete zsiráf!

– Szerintem azért, mert nagyon szép vagy, Electra. Engem azonban mindenhol gyanakvással fogadnak, különösen szeptember 11. óta. Tudod, minden muszlim terrorista. – Mariam szomorúan mosolygott, miközben a vizét kortyolgatta.

– Persze, nehéz lehet neked.

– Az. Az igazi utca embere, éljen bármilyen politikai vagy vallási rendszerben, csak békét akar. Engem gyakran megítélnék a ruhám alapján, még mielőtt kinyitnám a számat.

– Van, hogy nem így öltözöl?

– Nincs, bár apám azt mondta, hogy a hidzsábot le kellene

* Rendben, kisasszony. (*francia*)

vennem, amikor munkát keresek. Azt gondolja, rontja az esélyeimet.

– Lehet, hogy néhány órára meg kellene próbálnod valaki másnak lenni, mint ahogy én is teszem ma este. Talán neked is felszabadító lenne.

– Lehet, de nekem jó így. Rendeljünk?

Mariam franciául rendelt.

– Mennyi rejtett képességed van! – viccelődtem. – Mikor tanultál meg ilyen jól franciául?

– Az iskolában kezdtem, aztán tovább fejlődtem, amikor Bardin-nak dolgoztam. Úgy vettem észre, a divatvilágban szükség van rá. És azt hiszem, van érzékem a nyelvekhez. Észrevettem, hogy egész más benyomást keltesz, amikor franciául beszélsz, mint amikor angolul. Majdnem mintha másik ember lennél.

– Ezt hogy érted? – kérdeztem kissé védekezően.

– Nem rossz értelemben – tisztázta Mariam sietve. – Angolul sokkal lezserebb vagy, talán mert a kiejtésed egy kicsit amerikai. Franciául valahogy... komolyabbnak hangzol.

– A nővéreim hangosan nevetnének, ha hallanák, amit mondasz – feleltem mosolyogva.

Kagylót rendeltünk, meg ropogós kenyeret, amelyet csak a franciák tudnak sütni, és közben arra biztattam Mariamot, hogy meséljen a családjáról. Nyilvánvaló volt, hogy rajong a testvéreiért, és én féltékeny voltam, amiért csak úgy sugárzott a szeretet a szeméből.

– El sem tudom hinni, hogy a húgom jövőre férjhez megy. A szüleim már vénlánynak szólítanak – mondta mosolyogva, közben mindketten fordított almatortát ettünk desszertnek.

Elhatároztam, hogy a pluszkalóriákat másnap a hotel edzőtermében fogom ledolgozni.

– Te is férjhez akarsz menni valamikor? – kérdeztem.

– Nem tudom. Az biztos, hogy egyelőre nem akarok megállapodni. Vagy csak még nem találtam meg az igazit. Ha nem bánod, hogy megkérdem, veled mi a helyzet? Voltál valaha szerelmes?

Kivételesen nem bántam a kérdést. Ma este csak két fiatal nő voltunk, akik együtt vacsoráznak és pletykálnak.

– Igen, és nem hiszem, hogy valaha szeretnék megint az lenni.

- Rosszul végződött?
- Nagyon is – sóhajtottam. – Összetörte a szívemet. Teljesen összeomlottam, de hát néha szarul alakulnak a dolgok, nem igaz?
- Találsz majd valaki mást, Electra, ebben biztos vagyok.
- Úgy beszélsz, mint Tiggy, a nővérem. Ő nagyon spirituális, és mindig ilyeneket mond.
- Hát, lehet, hogy igaza van, és nekem is. Mélyen hiszem, hogy mindenki számára van egy igazi.
- A kérdés csak az, hogy megtaláljuk-e. Tudod, a világ nagyon nagy.
- Igaz – felelte Mariam, és elfojtott egy ásítást. – Ne haragudj, de rosszul aludtam előző éjjel. Nem viselem jól az időeltolódást.
- Máris kikérem a számlát. – Odaintettem a pincért az asztalunkhoz, de az rám se hederített. – Hogy lehet ennyire udvariatlan? – mondtam dühösen, miután eltelt öt perc, és továbbra sem jött oda hozzánk.
- Csak elfoglalt, Electra, majd idejön, ha lesz ideje. Tudod, a türelem fontos erény.
- És mindig is hiányzott belőlem – motyogtam, miközben igyekeztem uralkodni a dühömön.
- Nos – mondta Mariam, amikor végre elhagytuk az éttermet, miután a pincér volt olyan kegyes, és megtisztelt minket a figyelmével –, ma este megtanultam, hogy nem szereted, ha nem figyelnek rád.
- Ez így van. Öt nővér mellett nekem kellett a leghangosabbnak lennem, hogy rám figyeljenek. És az is voltam – mondtam nevetve.
- Keressünk egy taxit...
- Alig hallottam, amit mond, mivel a figyelmem megakadt egy férfin, aki egyedül ült, és konyakozott egy kinti asztalnál.
- Uramisten! – suttogtam.
- Mi az?
- Az a fickó ott. Ismerem. A családomnak dolgozik. – Az asztalhoz léptem, és már szinte beleütköztem, amikor felpillantott.
- Christian?
- Meredten nézett rám, az arcára kiült a zavarodottsága.
- *Pardon, mademoiselle*, ismerjük egymást? – kérdezte franciául. Lehajoltam hozzá, és a fülébe súgtam.

– Hát persze, te bolond! Én vagyok az, Electra!
– *Mon Dieu!** Hát persze, Electra! Én...
– Csss! Álruhában vagyok.
– Méghozzá tökéletes álruhában, de most már látom, hogy te vagy az.

Észrevettem, hogy Mariam mögöttem toporog.

– Mariam, ő Christian, a... mondjuk, hogy családtag – mosolyogtam. – Nem zavarnánk, ha leülnénk hozzád egy italtra? Micsoda véletlen, hogy itt találkozunk!

– Ha nem bánod, én visszamennék a szállodába – mondta Mariam. – Különben állva elalszom. Örülök, hogy megismertem, Christian. *Bonne soirée!*** – A lány biccentett, majd sarkon fordult, és elvegyült a Montmartre-on hömpölygő tömegben.

– Csatlakozhatok hozzád? – kérdeztem.

– Hát persze, ülj le! Rendelek neked egy konyakot.

Néztem, ahogy Christian int a fiatal pincérnőnek, aki a kinti asztaloknál szolgált fel. Fiatalabb koromban nagyon tetszett nekem a sofőrünk, végtére is ő volt az egyetlen harminc év alatti fickó, akivel Atlantison kapcsolatba kerültem. Azóta eltelt tíz év, és ő semmit sem változott. Hirtelen rájöttem, hogy fogalmam sincs, hány éves. Ahogy arról sem – ismertem fel némi büntudattal –, ki is ő egyáltalán.

– Nos – kezdtem –, mi keresel te itt?

– Én... szóval egy régi barátomat látogattam meg.

– Értem – bólintottam, és az volt a határozott benyomásom, hogy hazudik. – Tudod, annak idején, amikor először jöttem Párizsba, Ma nem messze innen szervezett nekem szállást. Ebben a kávézóban dolgoztam. Mintha ezer éve lett volna!

– Valóban régen volt, csaknem tíz éve. Ó, itt a konyak! *Santé!*

– *Santé!* – Koccintottunk, majd mindketten kortyoltunk egyet az italunkba.

– Megkérdezhetem, mit csinálsz álruhában a Montmartre-on?

– Mariam, a fiatal lány, akit láttál, a személyi asszisztensem, és mivel panaszkodtam neki, hogy nem tudok elmenni sehová

* Istenem! (*francia*)

** Jó éjszakát! (*francia*)

anélkül, hogy fel ne ismernének, beöltöztetett, és eljöttünk együtt vacsorázni.

– És élvezted, hogy nem te vagy?

– Hogy őszinte legyek, nem is tudom. Úgy értem, nyilván megvannak az előnyei... ha nem lennék álruhában, most például nem ücsöröghetnék és beszélgethetnék itt anélkül, hogy meg ne zavarnának, ugyanakkor bosszantó, ha nem figyelnek oda az emberre.

– Igen, képzelem. És hogy vagy? – kérdezte, miután ivott még egy konyakot.

– Megvagyok – feleltem vállat vonva. – Hogy van Ma? És Claudia?

– Jól vannak. Mindketten egészségesek.

– Sokat gondolkodok arra, vajon mit csinálnak most, hogy nem vagyunk ott, sem mi, sem Pa.

– Emiatt nem aggódnék a helyzetben, Electra. Elfoglalják magukat.

– És mi a helyzet veled?

– Mindig sok a tennivaló a birtokon, és alig telik el úgy egy hónap, hogy valamelyik nővéred ne látogatna el hozzánk. Ally épp Atlantiszon van a gyönyörű kisleányával, Mackóval.

– Akkor Ma biztosan a fellegekben jár.

– Azt hiszem, igen. – Christian furcsán mosolygott rám. – Ő az új generáció első tagja. Marina ismét úgy érzi, hogy szükség van rá, és jó őt boldognak látni.

– Hogy van Mackó? Az unokaöcsém – tettem hozzá, és meglepett a szó.

– Pont olyan tökéletes, mint minden csecsemő.

– Szokott sírni, üvölni? – puhatolóztam. Christian is egy volt azok közül, akiket gyakorlatilag a szolgálómmá tettem annak idején, akárcsak a nővéreimet, most azonban bosszantott, hogy ennyire simulékony.

– Ó! Néha igen, de hát melyik baba nem?

– Emlékszel, amikor otthon laktam?

– Hát persze.

– Úgy értem, amikor kisbaba voltam.

– Amikor te megérkezted, én még csak kilencéves voltam, Electra.

Aha! Tehát Christian harmincöt körül lehet...

– De én emlékszem rá, hogy te vezetted a hajót, amikor én még egészen kicsi voltam.

– Igen, de az apád mindig ott volt mellettem, hogy jól kitanuljam a mesterséget, mielőtt engedte volna, hogy egyedül vezzem.

– Jézusom! – A szám elé kaptam a kezem, ahogy megrohantak az emlékek. – Emlékszel, amikor tizenhárom éves koromban hazaszöktem az iskolából Atlantiszra? És Pa azt mondta, vissza kell mennem, hogy adjak az iskolának még egy esélyt. Én ezt annyira nem akartam, hogy leugrottam a hajóról a Genfi-tó közepén, és megpróbáltam kiúszni a partra.

Christian meleg barna szeméből kiolvastam, hogy emlékszik rá.

– Hogy is felejthetném el? Majdnem megfulladtál... az nem jutott eszedbe, hogy levedd a kabátod, mielőtt a vízbe ugrasz, és elmerültél. Egy rövid ideig nem találtalak... – Christian a fejét rázta. – Életem egyik legborzalmasabb pillanata volt. Ha elvesztettelek volna...

– Pa kikelt volna magából – ismertem el, igyekezve kicsit feldobni a hangulatot, mivel Christian úgy festett, mint aki nyomban elsírja magát.

– Sohasem bocsátottam volna meg magamnak, Electra!

– De legalább részben működött a mutatvány. Pa még pár napig nem vitt vissza az iskolába.

– Nem.

– És mennyi ideig vagy Párizsban?

– Holnapig. Te?

– Vasárnap estig. Épp átrakattam a repülőutamat ma délutánról, de aki miatt maradtam volna, lemondta a randit – feleltem vállat vonva.

– Akkor gyere velem Atlantiszra, és ismerkedj meg az unokaöcséddel! Kocsival vagyok, úgyhogy elvihetlek. Mindenki nagyon boldog lenne, ha látna.

– Gondolod? – kérdeztem a fejemet ingatva. – Szerintem nem.

– Miért mondod ezt? Marina és Claudia folyton rólad beszél. Emlékkönyvbe ragasztják a rólad megjelenő fotókat.

– Tényleg? Ez édes. Hát, talán máskor.

– Ha meggondolnád magad, megvan a számom.

– Persze – feleltem mosolyogva. – Az agyamba van vésve. Amikor a dolgok rosszul alakultak az iskolában, tudtam, hogy te bármikor ott teremnél, hogy kimenekíts.

– Most vissza kell mennem. Holnap korán reggel indulok. – Christian intett, hogy kéri a számlát.

– Hol szálltál meg? – kérdeztem.

– Ugyanabban az épületben, ahol annak idején te laktál. Marina barátja a tulajdonos.

– Tényleg? Ezt nem is tudtam. – Egy kósza emlék jelent meg a párizsi főbérlnőmről. Egy idős asszony volt, akinek az arcán nyomot hagyott a sokévnnyi cigarettázás és abszintfogyasztás.

– Hát akkor! – Christian felállt. – Ha meggondolod magad, hívj fel! Reggel hétkor indulok. Most pedig hadd keressek neked egy taxit.

Ahogy mellette lépkedtem, élveztem, hogy Christian legalább olyan magas, mint én. Ezenkívül elképesztően jó formában volt, izmos felsőteste kirajzolódott a fehér inge alatt. Amikor leintett egy taxit, nevetséges módon úgy éreztem magam, mint minden alkalommal, amikor iskolába vitt, és én néztem, ahogy elhajt: azt kívántam, bárcsak mellette lehetnék a kocsiban.

– Hol szálltál meg, Electra?

– A Ritzben – feleltem, miközben bemásztam a taxi hátsó ülésére.

– Hát, örülök, hogy láttalak. Vigyázz magadra, rendben?

– Rendben! – kiáltottam ki az ablakon, miközben a taxi sebese-
sen elhajtott.

Amikor fél órával később ágyba bújtam, hirtelen rájöttem, hogy utoljára délután szippantottam kokaincsíkot Maxime-mal, és ettől igazán jól éreztem magam.

Bosszantó módon másnap hajnali ötkor ébredtem, és bár bevettem egy altatót, az agyam nem volt hajlandó kikapcsolni. Úgyhogy ébren hevertem az ágyban, és az előttem álló, üres párizsi hétvégén töprengtem, miközben a telefonom kontaktlistáját böngésztem, hogy keressek egy játszótársat, akivel elfoglalhatom magam. Rájöttem, hogy nincs senki, akít igazán szívesen látnék, mivel akkor erőt kellene vennem magamon, hogy ismét

Electra, a szupermodell legyenek, én pedig csak ki akartam kapcsolódni.

De nem egyedül... Ezen elmélkedtem, miközben néztem az éjjeliszekrényen álló óra világító számjegyeit, amint nyomasztó lassúsággal közelítik meg a reggel hat órát.

Azután Atlantiszra gondoltam, Mára és Claudiára, arra, hogy járkálhatnak a házban és a kertben a régi tréningnadrágomban, amelyet a szekrény alsó fiókjában tartok a hálószobámban, és hogy nem kellene erőfeszítést tennem azért, hogy valaki más legyenek, mint aki vagyok...

Még mielőtt meggondolhattam volna magam, felhívtam Christiant.

– Electra, jó reggelt!

– Szia, Christian! Arra gondoltam, hogy mégis veled mennék Atlantiszra.

– Ez jó hír! Marina és Claudia nagyon boldog lesz. Érted menjek egy óra múlva a Ritzhez?

– Igen, kösz!

Ezután írtam egy üzenetet Mariamnak.

Ébren vagy?

Igen. Szükséged van valamire?

Hívj fel!

Elmagyaráztam neki, hogy Párizs helyett Genfből kell majd hazautaznom az Államokba.

– Semmi gond, Electra. Akarod, hogy foglaljak neked szállást?

– Nem, hazamegyek, meglátogatom a családomat.

– Ez csodálatos! – felelte olyan meleg hangon, hogy úgy képzeltem, mosolyog. – Hamarosan visszaszólok, hogy mit intéztem.

– És mi lesz veled, Mariam? – kérdeztem, mivel hirtelen rájöttem, hogy magára hagyom. – Te elleszel egymagad Párizsban? Ha gondolod, akár már ma hazautazhatsz. Használd a hitelkártyát.

– Nem, Electra, én jól érzem itt magam. Azt terveztem, hogy találkozom Bardin-nal ma délután, ha neked nem gond. Úgy intézem majd, hogy holnap este Genfben legyenek a reptéren.

Készítettem magamnak egy csíkot a kis csomagból, amelyet Maxime hagyott itt nekem, aztán bedobtam a holmimat a bőröndökbe, majd francia péksüteményeket rendeltem, és mellé némi gyümölcsöt, hogy csökkentsem a bűntudatom a sok szén-

hidrát miatt. Reggeli után felhívtam a londinert, hogy vigye le a táskáimat. Felvettem a hatalmas napszemüvegemet (CeCe egyszer azt mondta, úgy festek benne, mint egy dongólégy), majd követtem a csomagomat Christianhoz meg a kényelmes luxus Mercedeshez. Amikor üdvözölt, és kitárta előttem a hátsó ajtót, megráztam a fejem.

– Ha nem bánod, inkább melletted utaznék.

– Rendben – felelte Christian, majd kinyitotta az első ajtót.

Amikor elhelyezkedtem az ülésen, azonnal megéreztem a bőr-ülések, a légfrissítő és Pa összetéveszthetetlen citromos parfümjének megnyugtató illatát. Gyerekkorom óta utaztam ebben a kocsiban, de az illata sohasem változott, még azután sem, hogy Pa meghalt. Az otthont és a biztonságot jelentette számomra, és ha tehettem volna, mindenhová magammal viszem.

– Mindened megvan, amire szükséged lehet, Electra? – kérdezte Christian, ahogy beindította a motort.

– Igen, köszi.

– Az út általában öt óra – jegyezte meg, amint elhajtottunk a Ritz elől.

– Szóltál Mának, hogy én is jövök?

– Igen. Azt kérdezte, van-e bármiféle kívánságod az étrendet illetően.

– Én...

Rájöttem, hogy amikor legutóbb otthon jártam, épp méregtelenítettem, és csak úgy öntöttem magamba a zöld teát. Akkoriban Mitchsel voltam, aki teljesen tiszta volt, de azért vittem magammal egy üveg vodkát arra az esetre, ha megtörnék. Ez be is következett, ami talán érthető is volt, hiszen először időztem Atlantison úgy, hogy Pa nem volt velünk – a temetés nélküli halottvirrasztáson.

– Jól vagy, Electra?

– Nagyszerűen, köszönöm. Christian?

– Igen?

– Sok helyre vitted Pát?

– Nem igazán. Többnyire csak a genfi reptérre a magánrepülőjéhez.

– Ilyenkor tudtad, hová utazik?

– Általában igen.

– És hová utazott?
– Ó, rengeteg helyre szerte a világon!
– Tudod, hogy pontosan mit csinált?
– Fogalmam sincs, Electra. Nagyon diszkrét ember volt.
– Az nem kifejezés – sóhajtottam. – Szerinted nem furcsa, hogy egyikünk sem tudta? Úgy értem, a legtöbb gyerek meg tudja mondani, hogy az apja eladó vagy ügyvéd, de én soha semmit nem mondtam, mivel fogalmam sem volt.

Christian hallgatott, és a tekintetét az útra szegezte. Lévén ő volt a családi sofőr – a kocsinkat és a hajónkat is ő vezette –, elképzelhetetlen volt számomra, hogy ne tudna többet, mint amit elárul.

– Tudod, mi van?

– Nem, de mindjárt megtudom, Electra – felelte Christian halovány mosollyal.

– Amikor az iskolában gondom akadt, és te értem jöttél, te és az autód lett az én biztos helyem.

– Mit jelent az, hogy biztos hely?

– Ó, ez egy terápiás kifejezés! Egy olyan hely a képzeletedben vagy az emlékeidben, ami boldoggá tesz. Sokszor álmodtam azt, hogy megérkezel az iskola elé, és elviszel magaddal.

– Akkor ez igazán megtisztelő! – mondta Christian, és ezúttal őszinte volt a mosolya.

– Te annak idején jelentkeztél az állásra Pánál? – puhatolóztam ismét.

– Az apád kislány korom óta ismert. A... közelben laktunk, és sokat segített nekem meg az anyámnak.

– Úgy érted, apafigura volt az életedben?

– Igen – felelte Christian némi szünet után. – Az volt.

– Akkor lehet, hogy te vagy a titokzatos hetedik nővér! – kuncogtam.

– Az apád nagyon jó ember volt, és az elvesztése mindnyájunk számára fájdalmas.

Pa vajon jó ember volt, vagy túlságosan irányító? Vagy mindkettő?
Ezen tűnődtem, miközben Párizs külvárosába értünk, és felkanyarodtunk a Genfbe tartó autópályára. Hátradöntöttem az ülést, és lehunytam a szemem.

Harmadik fejezet

– Electra, a mólónál vagyunk – suttogta egy lány hang a fülembe.

Ahogy felébredtem, pislogtam az erős fényben, ami, mint kiderült, a Genfi-tó tükörsima felületéről verődött vissza.

– Négy órát aludtam egyhuzamban – közöltem meglepetten, ahogy kiszálltam a kocsiból. – Mondtam, hogy te vagy az én biztos helyem – vigyorogtam Christianra, aki kinyitotta a csomagtartót. – Csak a kistáskát kérem, a többi maradhat itt holnapig.

Christian bezárta a kocsit, aztán elindult előttem a mólón a motorcsónakig. Besegített a csónakba, majd megtette a szükséges előkészületeket, én pedig helyet foglaltam hátul egy puha bőrülésen. Azon töprengtem, hogy amikor Atlantisz felé közeledem, mindig egyfajta izgatottság lesz úrrá rajtam. Majd amikor távozem, általában megkönnyebbülök.

Lehet, hogy ezúttal másképp lesz, mondtam magamnak, majd nagyot sóhajtottam, mert ezt is mindig így éreztem.

Christian beindította a motort, és lassan elindultunk a gyermekkori otthonom felé. Késő márciushoz képest meleg idő volt. Élveztem, ahogy a nap süti az arcom, és ahogy a hajam lobog a szélben.

Közeledtünk az Atlantisznak otthont adó félszigethez, és én nyújtogatni kezdtem a nyakam, hogy minél előbb megpillantsam az épületet a fák között. Lenyűgözően szép ház volt, egy kicsit olyan, mint egy Disney-kastély. *És annyira nem illett Pához!* – gondoltam magamban. Pának minimalista ruhatára volt; a legjobb tudomásom szerint mindig ugyanazt a három kabátot hordta: egy vászonkabátot nyáron, egy gyapjút télen és egy meghatározhatatlan anyagút az átmeneti évszakokban. A szobájában olyan kevés bútor állt, mintha egy paplak lenne. Sokszor gondoltam arra, hogy titokban talán vezekel valamilyen bűnért, amelyet a múltban követett el, de mindegy is... Ahogy közeledtünk a kikötőstéghez, azon elmélkedtem, hogy a ruhatára és a szobája milyen éles kontrasztban áll a ház többi részével.

Ma már várt rám, és lelkesen integetett. Mint mindig, most is tökéletesen volt felöltözve, és észrevettem, hogy azt a Chanel

buklészoknyát viseli, amelyet egyszer sikerült neki elcsennem egy mintafogasról, mivel tudtam, hogy imádni fogja.

– Electra! *Chérie*, micsoda váratlan meglepetés! – üdvözölt, miközben lábujjhegyre állt, én pedig lehajoltam hozzá, hogy arcon csókoljam, és átöljem a vállát.

Ezután hátralépett egyet, és szemügyre vett.

– Szép vagy, mint mindig, de azt hiszem, egy kicsit túl sovány. Nem baj, Claudia már előkészítette a hozzávalókat a kedvenc áfonyás palacsintáéhoz, ha esetleg azt kívánnál. Tudtad, hogy Ally is itt van a kisbabával?

– Igen, Christian mondta. Alig várom, hogy láthassam az uno-kaöcsémet! – mondtam, és követtem Mát felfelé az úton, majd a háztól a tópartig húzódó kerten át.

A fű és a bimbózó növények friss illata valóságos felüdülést jelentett a New York-i bűz után. Vettem egy mély lélegzetet, hogy a friss levegő megtöltse a tüdőmet.

– Gyere, menjünk a konyhába – mondta Ma. – Claudia már készíti a tízórait.

Láttam, hogy Christian követ minket. Amikor letette a táskámat a lépcső aljára, odamentem hozzá.

– Köszönöm, hogy idehoztál. Örülök, hogy eljöttem.

– Szívesen, Electra! Hánykor indulunk holnap a reptérre?

– Este tíz körül. Az asszisztensem éjfélre foglalta a gépet.

– Rendben. Ha bármi változna, csak szólj Marinának, ő majd értesít engem.

– Úgy lesz. Szép hétvégét!

– Neked is. – Christian biccentett, majd kiment az ajtón.

– Electra! – Megpillantottam Allyt, aki tárt karokkal jött felém a konyha felől.

– Hát szia, te kismama! – mondtam, ahogy megölelt. – Gratulálok!

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy az vagyok!

Némi féltékenységgel nyugtáztam, mennyire jól néz ki. Szögletes arca ellágyult a terhességgel felszedett pár kilótól, és a csodálatos vörösesarany színű haja glóriaként fénylett porcelánarca körül.

– Csodásan festesz! – mondtam.

– Dehogyis. Felszedtem nyolc kilót, ami nem akar eltűnni, és

éjszakánként kétórát tudok csak aludni. Egy elképesztően éhes fickóval alszom egy ágyban – mondta nevetve.

– Hol van?

– Természetesen kialussza az előző éjszakát. – Ally színlelt csalódottsággal felvonta a szemöldökét, de én úgy éreztem, még sohasem láttam ennyire boldognak. – Így legalább beszélgethünk egy kicsit – tette hozzá, miközben besétáltunk a konyhába. – Épp azon tűnődtem, hogy nem láttalak, amióta Pa halála után mindnyájan összegyűltünk itt tavaly júniusban.

– Hát, igen, elfoglalt vagyok.

– A magazinok és az újságok segítségével próbálok tájékozódni rólad és az életedről, de...

– Szia, Electra! – mondta Claudia erős német kiejtéssel. – Hogy vagy? – Épp egy serpenyőbe öntötte a kikevert palacsintatésztát, és csábító sistergés hallatszott a tűzhely felől.

– Jól, köszönöm.

– Gyere, ülj le, és meséld el, mi történt veled azóta, hogy utoljára találkoztunk! – Ally egy székre mutatott a hosszú asztal mellett.

– Elmondom, de előbb felmennék, hogy egy kicsit felfrissítem magam. – Azzal sarkon fordultam, és kisettem a konyhából, mivel egyszeriben pánikba estem.

Tudtam, hogy Ally mindig is szeretett mindnyájunkat kikérdezni, és nem voltam benne biztos, hogy készen állok egy ilyen vallatásra.

Fogtam a táskámat, és felmentem a tetőtérbe, amely valójában nem is tetőtér volt, hanem egy tágas emelet, ahol a mi szobáink kaptak helyet, és benyitottam az enyémbé. Bámultam a még ma is halvány krémszínű falakat, és leültem az ágyra. Minden pontosan olyan volt, mint tinikoromban, amikor Párizsba költöztem. Ellentétben a nővéreim szobájával, amelyeknek a falai sokat elárultak a bennük lakókról, az én falaim csupaszok voltak. Semmi sem utalt arra az emberre, aki tizenhat évig itt élt. Nem volt kitéve egyetlen modell, popsztár, balett-táncos vagy sportoló posztere sem... semmi olyasmi, ami jelezte volna, ki vagyok.

A táskámba nyúltam, elővettem az üveg vodkát, amelyet a kasmír melegítőnadrágomba csomagoltam, és jó nagyot húztam belőle. A hálószobám mintha mégis megmutatta volna, ki is va-

gyok valójában... egy üres héj. Nem lelkesedtem soha semmiért. És, gondoltam, miközben visszatettem a vodkásüveget a kasmírfélszékbe, majd elővettem a táskám elülső zsebéből a kis csomagot, hogy készítek magamnak egy csíkot, *akkor sem tudtam, és most sem tudom, ki vagyok.*

Mire elindultam vissza a földszintre, a vodka megnyugtatót, a kokó pedig feldobott. Amikor Ma, Ally és én leültünk az asztalhoz, hogy elfogyasszuk Claudia híres tízóraját, azt tettem, amit vártak tőlem: meséltem nekik a ragyogó partikról, amelyeken részt vettem, meg a hírességekről, akikkel megismerkedtem, és közben néhány ártalmatlan pletykával is megajándékoztam őket.

– És mi a helyzet Mitchsel meg veled? Azt olvastam az újságokban, hogy elváltak az útjaitok. Igaz ez?

Már vártam a kérdést. Ally volt a kertelés nélküli beszéd felszentelt papnője.

– Igen, néhány hónapja.

– Mi történt?

– Ó, tudod! – mondtam egy vállrándítással. Belekortyoltam az erős kávéba, és azt kívántam, bárcsak lenne benne egy kis whisky. – Ő Los Angelesben él, én pedig New Yorkban, mindketten rendszeresen utazunk...

– Szóval nem ő volt az igazi? – erősködött Ally.

Nyekergő hangot hallottam valahonnan a konyhából, és hátrafordulva kerestem, honnan jön.

– Bébiőr. Mackó felébredt – sóhajtott Ally.

– Majd én felmegyek hozzá – ajánlkozott Ma, de Ally már talpon is volt, és gyengéden visszanyomta Mát a székére.

– Te reggel öttől voltál műszakban, Ma, most én jövök.

Még nem is talákoztam az unokaöcsémrel, de máris imádtam. Megmentett az Ally-féle nagy inkvizíciótól.

– Na és, milyen a lakásod? – váltott témát Ma.

A pótanyám maga volt a tapintat.

– Elég jó – feleltem –, de csak egy évre béreltem ki, úgyhogy valószínűleg hamarosan keresek egy másik helyet.

– Gondolom, nem sok időt töltesz ott a sok utazás miatt.

– Ez így van, de legalább van hol tartanom a holmimat. Ó, nézd, ki van itt!

Ally közeledett, kezében a babával, aki hatalmas, kíváncsi szemét meresztgette felém. A sötétvörös haja már erősen göndörödött a feje búbján.

– Ó Mackó – mondta Ally, és ragyogott a szeme az anyai büszkeségtől.

És miért is ne? Az én szememben mindenki hős volt, akinek volt bátorsága a szüléshez.

– Uramisten! Meg kell zabálni! Mennyi idő is most? – kérdeztem Allyt, aki leült, és az ölébe vette a kislít.

– Héthetes.

– A mindenit, hatalmas!

– Ez azért van, mert nagyon jó az étvágya – felelte a nővérem mosolyogva, majd kigombolta az ingét, és a babát a megfelelő pozícióba helyezte.

Mackó hangosan szopni kezdett, én pedig összereztemem.

– Nem fáj a szoptatás?

– Először fáj, de aztán belejöttünk, igaz, kicsim? – mondta, és úgy nézett a kislíára, ahogy én nézhettem néha Mitchre. Vagyis szerelmesen.

– Akkor mi most magatokra hagyunk titeket, lányok, hogy beszélgethesetek – szólalt meg Claudia, miután eltakarított mindent, és követte Mát kifelé a konyhából.

– Nagyon sajnálom, ami Mackó apukájával történt, Ally!

– Kösz, Electra!

– Ő tudta... mármint az apja...

– Theónak hívták.

– Theo tudott Mackóról?

– Nem, és én is csak a halála után pár héttel tudtam meg, hogy terhes vagyok. Akkor azt gondoltam, hogy összeomlott az életem, de most... – Ally mosolyogva nézett rám, őszinte elégedettséggel. – Nem is tudnék megenni nélküle.

– Felmerült benned, hogy...

– Az abortusz? Átsuhant a fejemen a gondolat, igen. Úgy értem, a vitorlázókarrierem elején jártam, Mackó apja meghalt, és otthonom sem volt akkoriban. De sohasem tettem volna meg. Úgy érzem, Mackó ajándék. Néha, amikor az éjszaka közepén etetem, érzem Theót magunk mellett.

– Úgy érted, a szellemét?

– Igen.

– Nem gondoltam, hogy hiszel ezekben a hülyeségekben – jegyeztem meg a homlokomat ráncolva.

– Én sem, de valami elképesztő dolog történt a Mackó születése előtti éjszakán.

– Mi?

– Elutaztam Spanyolországba Tiggy után, akinél nem sokkal azelőtt valamilyen szívrendellenességet állapítottak meg, de ő elment, hogy megkeresse a vér szerinti családját. És mondott nekem valamit, Electra, amit csak Theo tudhatott.

Figyeltem, ahogy Ally fehér kezével megérinti a nyakláncot, amelyet visel.

– Mit mondott?

– Ezt Theo vette nekem. – Ally felém tartotta a láncán lógó apró, türkizkék szemet. – A lánc elszakadt néhány héttel korábban, és Tiggy azt mondta, hogy Theo tudni akarja, miért nem viselem. Aztán azt is mondta, hogy Theónak a Mackó név tesz szik, és Electra, ez így is volt! – Ally szeme könnybe lábadt. – Mindenesetre, bár azelőtt szkeptikus voltam, most megtértem. És egyszerűen tudom, hogy Theo vigyáz ránk. – Vállat vont, és könnyes szemmel mosolygott rám.

– Bárcsak én is tudnék hinni az ilyesmiben! A gond az, hogy nagyjából semmiben sem hiszek. Na és, hogy van most Tiggy szíve?

– Úgy tűnik, sokkal jobban. Visszatért a Skót-felföldre, és boldogan letelepedett az orvossal, aki kezelte a betegsége idején, és aki egyben annak a birtoknak a tulajdonosa, ahol dolgozik.

– Akkor hát hamarosan esküvője lesz?

– Kétlem. Charlie gyakorlatilag még nő, és Tiggy azt mondta, egy elég csúnya válás közepén van éppen.

– És a többi nővérem?

– Maia továbbra is Brazíliában él a csodálatos barátjával, Florianóval meg az ő lányával, Csillag Kentben lakik, és segít a barátjának, akít valamiért Egérnek hívnak, felújítani a házát. CeCe az ausztráliai Seholországban él a nagyapjával és a barátjával, Chrissie-vel. Láttam fotókat a festményeiről, és elképesztőek! Nagyon tehetséges.

– Tehát az összes testvérünk új életet kezdett? – kérdeztem.

– Igen, úgy tűnik.

– És mind úgy találtak rá, hogy a múltjukat kutatták?
– Igen. És én is. Megírtam neked e-mailben, hogy van egy ikertestvérem, igaz?

– Ööö...

– Ó, Electra, tényleg megírtam! És van egy vér szerinti apám is, aki zseniális zenész, de totál alkoholista. – Figyeltem, ahogy Ally szeretettel mosolyog rá gondolva, miközben óvatosan áthelyezi a babát egyik melléről a másikra. – Na és, te kezdtél valamit a levéllel, amit Pától kaptál?

– Hogy őszinte legyek, ki sem nyitottam a borítékot, és arra sem emlékszem, hová tettem. Lehet, hogy elveszett.

– Ó, Electra! – Ally igencsak rosszállóan nézett rám. – Ezt nem mondhatod komolyan!

– Figyelj, biztosan megvan valahol, csak nem vettem a fáradtságot, hogy megkeressem.

– Tényleg nem akarod tudni, honnan jöttél?

– Nem látom értelmét. Mit számít? Az vagyok, aki most vagyok.

– Hát, az biztos, hogy nekem segített. De még ha nem is akarsz utánajárni annak, ami a levélben van, Pa írott szavai az utolsó ajándék, amit kaptunk tőle.

– Jézusom! Elegem van ebből! Te és a többiek úgy beszéltek Páról, mintha valamiféle átkozott isten lett volna! Pedig csak egy fickó volt, aki örökbe fogadott minket... méghozzá valami különös okból kifolyólag, amit egyikünk sem tud!

– Electra, kérek, ne kiabálj, megijeszted Mackót, de ne haragudj, ha...

– Megyek, járok egyet.

Felálltam az asztaltól, a bejárati ajtóhoz mentem, és kinyitottam. Miután bevágtam magam mögött, átsétáltam a kerten a stégre, és azt kívántam – ahogy mindig, miután eltöltöttem pár órát Atlantiszon –, hogy bárcsak ne jöttem volna ide.

– Mi ez a nővéreim és Pa között? Még csak nem is a biológiai apjuk, az isten szerelmére!

Tovább panaszkodtam magamban, miközben leültem a stégre, lóbáltam a lábam, és próbáltam mélyeket lélegezni. De nem ment. Talán szippantanom kellene még egy csíkot. Felálltam, és visszaindultam a házba, lábujjhegyen osontam fel a lépcsőn,

hogy senki meg ne halljon. A szobámba érve bezártam az ajtót, és elővettem, amire szükségem volt.

Néhány perccel később már sokkal nyugodtabbnak éreztem magam. Hátradőltem az ágyamon, és magam elé képzeltem a nővéreimet, egyiket a másik után. Valamiért Disney-hercegnőként jelentek meg a lelki szemeim előtt, amit elég viccesnek találtam. Amikor így néztek ki, egyáltalán nem voltak bosszantóak, ilyenkor szerettem őket, mindegyiket, kivéve CeCet (aki hirtelen úgy jelent meg, mint a gonosz mostoha a *Hófehérkéből*). Nevettem, és úgy döntöttem, hogy ez talán túl kegyetlen, még ha CeCeről van is szó. Tudom, azt szokás mondani, hogy az ember nem választhatja meg a családját, csak a barátait, de Pa kiválasztott minket egymásnak, így aztán össze voltunk láncolva. Talán azért nem jöttünk ki jól CeCevel, mert ő nem viselte el a baromságaimat úgy, mint a többiek. Ráadásul nálam is hangosabban tudott kiabálni. Őt leszámítva a családtagjaim bármit megtettek volna azért, hogy megőrizték a békét a házban, de őt nem érdekelte. Egy kicsit olyan, mint én...

A négy idősebb nővérem valószínűleg sohasem gondolt arra, hogy ők ott voltak egymásnak – Ally és Maia, Csillag és CeCe –, így nekem Tiggy maradt. Én vele kerültem egy csapatba gyerekkoromban – csak néhány hónap volt közöttünk –, és bár nagyon szerettem őt, nem is különbözhattünk volna jobban egymástól. Az sem segített, hogy az összes nővérem világossá tette, hogy Tiggy a kedvenc kishúguk, akivel szívesen játszanak, nem pedig én. Tiggy nem üvöltött, nem sikított, és nem voltak folyton hisztériás rohamai. Csak ült valakinek az ölében, szopta az ujját, és egyszerűen csak tökéletes volt. Amikor nagyobbak lettünk, próbáltam közeledni hozzá, mivel magányos voltam, de a spirituális baromságaitól a falra másztam.

Ahogy a kokain hatása alábbhagyott, a nővéreim lassan visszaváltoztak Disney-hercegnőkből saját magukká. De mit számított már ez? Most, hogy Pa nem volt többé, csak különálló nők voltunk, akiket gyerekkorukban egymás mellé sodort az élet, de ma már külön utakon járnak. Vettem néhány mély lélegzetet, és próbáltam azt csinálni, amit a pszichológusaim tanácsoltak, vagyis elemezni, miért is lettem olyan dühös. Kivételesen úgy éreztem, tudom az okát: Ally azt mondta, hogy az összes nővé-

rem boldog. Kialakították a saját életüket, és olyan emberekkel vették körül magukat, akik szeretik őket. Még CeCe is – akiről mindig azt gondoltam, hogy ugyanolyan szerethetetlen, mint én – valahogy túl tudott jutni a Csillaggal kapcsolatos furcsa megszállottságán, és továbblépett. Ami még ennél is fontosabb, a művészet lett a szenvedélye, amit világleletében imádott.

És itt voltam én, aki mindig is kilógott a többiek közül. Pa halála után nem leltem rá semmire, kivéve egy új, megbízhatóbb dílert. Bár anyagilag én voltam a legsikeresebb közülünk – a könyvelőm szerint akár abba is hagyhattam volna a munkát, és akkor sem kellett volna többé aggódnom a pénz miatt –, mit számított mindez, ha egyébként fogalmam sem volt, mihez kezdjek az életemmel?

Valaki kopogott az ajtón.

– Electra? Itt vagy?

Ally volt az.

– Igen, gyere bel!

A karján Mackóval belépett a szobámba.

– Ne haragudj, ha olyasmit mondtam, ami felbosszantott, Electra – kért elnézést az ajtóban állva.

– Figyelj, ne is törődj velem! Nem a te hibád, az enyém.

– Akkor is sajnálom. Nagyon jó téged látni, és tényleg örülök, hogy eljöttél. Nem bánod, ha leülök? Mackó nagyon nehéz.

– Persze, gyere – feleltem egy nagy sóhajjal.

Már csak arra volt szükség, hogy a saját szobámban csapdába essek, miközben Ally kihallgat.

– Csak el akartam mondani neked valamit, Electra. Valamit, aminek Tiggy szerint utána kellene járnunk.

– Ó, és mi az?

– Azt mondta, hogy amikor a múlt hónapban itt volt, talált egy pincét és egy odavezető liftet a házban.

– Ööö... és?

– Azt is mondta, hogy borospincének használták, de van egy rejteajtó az egyik polc mögött. Lehet, hogy ki kellene derítenünk, hová vezet.

– Oké. Miért nem kérdezzük meg Mát?

– Igen, megtehetnénk, de Tiggynek az volt a benyomása, hogy nem akar beszélni róla.

– Jézusom, Ally! Ez a mi házunk, és Ma nekünk dolgozik! Csak megkérdezhetjük, amit akarunk, és tehetjük, amihez kedvünk van, vagy nem?

– De igen. Mégis – Ally vett egy mély levegőt –, talán jobb, ha tiszteletből finoman bánunk vele. Ma régóta itt él... ő vezeti a háztartást Claudiával, ő gondoskodott rólunk, és nem akarom, hogy úgy érezze, beleavatkozunk az életébe most, hogy... a dolgok megváltoztak.

– Tehát azt javaslod, hogy az éjszaka közepén lopózzunk le a lifttel, és titokban derítsük ki, hová vezet az az ajtó? – kérdeztem felvont szemöldökkel. – De továbbra sem értem, miért van szükség erre a titokzatoskodásra, amikor meg is kérdezhetnénk.

– Ugyan már, Electra, ne légy ilyen merev! Van egy titkos lift meg egy pince, amit Pa alakított ki valamiért. Bármit is érzel iránta, Pa gyakorlatias ember volt. Mindegy. Mivel éjszakánként úgyis ébren vagyok Mackó miatt, én utánajárok a dolognak. Csak tudni akartam, lenne-e kedved velem tartani. Tiggy szerint több ember kell ahhoz, hogy el tudja mozdítani a polcot a rejték-ajtó elől. Azt is megmondta, hol van a kulcs. Most pedig megfognád pár percig Mackót, amíg elmegyek a mosdóba? – Ally felpattant, és a kisiút az ölembe tette.

Hogy ne essen hátra, két kézzel elkaptam, amit ő egy nagy büfivel hálált meg.

– Nagyszerű! – mondta Ally az ajtóban megállva. – Már egy órája próbálom ezt kiszedni belőle!

Azzal becsukta maga mögött az ajtót, és én kettesben maradtam Mackóval. Egymást néztük.

– Szia! – mondtam, és közben imádkoztam, hogy ne pisiljen rám.

Életemben először tartottam a kezemben kisbabát. Csuklott egyet, és tovább bámult rám.

– Min gondolkodsz, kis fickó? Azon tűnődsz, hogy lehet, hogy bár a nagynénéd vagyok, mégis teljesen más színeim vannak, mint az anyukádnak? Tè már nem ismerted őt, de a nagyapád nagyon különös ember volt – folytattam, mivel úgy tűnt, Mackó élvezzi a beszélgetést. – Úgy értem, elképesztő ember volt, nagyon okos, meg minden, de azt hiszem, sok titka volt előttünk. Tè mit gondolsz?

Hirtelen éreztem, ahogy a kis teste ellazul a karomban, és mire Ally visszajött, lehunyta a szemét, és mélyen aludt.

– A mindenit! Neked aztán van hozzá érzéked! – jegyezte meg Ally mosolyogva. – Nekem általában órákig kell ringatnom, mire megadja magát.

– Gondolom, unatkozott – feleltem egy vállrándítással, miközben a nővérem gyengéden átvette tőlem a kisbabát.

– Leteszem a kiságyába, aztán én is alszom egy kicsit, amíg lehet – suttogta. – Később találkozunk.

Vacsora előtt elővigyázatosságból gondoskodtam róla, hogy kellő mennyiségű vodkát fogyasszak ahhoz, hogy nyugodt tudjak maradni, majd amikor a földszintre mentem, még egy jó nagy adagot magamhoz vettem a spájzban. Szerencsére a beszélgetés fonala nemigen terjedt túl azon, hogy mennyire zseniális szakács Claudia (aki ezúttal a híres schnitzeljét készítette el, amelyet az utolsó morzsaig befaltam), illetve a görögországi hajókiránduláson, amelynek keretében Pa halálának az évfordulóján koszorút akartunk elhelyezni a vízen.

– Én először arra gondoltam, hogy csak mi, lányok utazzunk, de Maia az előző héten érkezik Florianóval, akit már nagyon szeretnék megismerni, meg a lányával, Valentinával – tájékoztatott Ally. – Csillag, Egér és a fia, Rory szintén együtt érkeznek, illetve Tiggy meg a barátja, Charlie a lányával, Zarával...

– A mindenit! – szakítottam félbe a nővéremet. – Tehát Maia, Csillag és Tiggy mind a mostohaanyjai a partnerük gyerekeinek?

– Igen – felelte Ally.

– És a ti mostohaanyátokként biztosan tudom, hogy az én lányaim is úgy fogják szeretni azokat a gyerekeket, mintha a sajátjaik lennének – jelentette ki Ma határozottan.

– CeCe is jön?

– Azt mondtá, igen. Reméli, hogy a nagypapa és a barátnője, Chrissie is vele tart.

– A barátnője, Chrissie?

Ma és Ally meredten néztek rám, és azon tűnődtem, miért én vagyok az egyetlen a családban, aki kimondja az igazat.

– Ez egy párkapcsolat, igaz?

– Nem tudom – felelte Ally –, de nagyon boldognak tűnik, és ez a legfontosabb.

– Régóta tudjuk, hogy CeCe meleg, nem? És hogy szerelmes volt Csillagba.

– Electra, nem kell beleütnünk az orrunkat más emberek magánéletébe – szakított félbe Ma.

– De CeCe nem tartozik a „más emberek” közé, nem? És különben is, mi a probléma? Örülök neki, hogy talált valakit, akit szerethet.

– Hát, igencsak helyszűkében leszünk – folytatta Ma kéréseketlenül.

– Nos, ha ti mindnyájan megtaláltátok a családokat, és csak jómagam lennék egyedül, miközben nincs is elég hely, talán jobb, ha én nem is jövök.

– Ó, Electra, ne mondj ilyet! El kell jönnöd, megígérted. – Ally őszintén zaklatottnak tűnt.

– Akkor lehet, hogy a titkos pincében aludhatnék, amit Tiggy talált, amikor itt volt – feleltem, és Ma felé fordultam.

Ally szeme szikrákat szórt az asztal túloldaláról, de én túl rézszeg voltam ahhoz, hogy törődjek vele.

– Ó, a pince! – nézett ránk Ma. – Igen, valóban meséltem Tiggynek arról, hogy ott van, de szó sincs semmiféle rejtélyről. Miután megettük Claudia csodálatos almatortáját, leviszlek titeket oda, hogy megnézzétek.

Én egy „na tessék!” pillantást vettem Allyre, aki bosszúsan felvonta a szemöldökét, és amikor végeztünk a desszerttel, Ma felállt, és kivette a kulcsot a falon lévő dobozból.

– Akkor hát lemenjünk?

Felesleges lett volna válaszolni, mivel már el is indult a konyhából, Ally meg én pedig követtük. A folyosón Ma megfogott egy rézfogantyút, és félrehúzott egy mahagónipanelt, amely mögül előtűnt egy apró lift.

– Miért került ez ide? – kérdeztem.

– Ahogy már Tiggynek is elmagyaráztam, az apátok felett is eljárt az idő, és azt akarta, hogy könnyen meg tudja közelíteni a ház minden részét. – Ma kinyitotta az ajtót, és mindhárman besúfolódtunk a liftbe.

A klausztrófóbiám azonnal jelzett, ezért mélyeket lélegeztem, miközben Ma megnyomta a rézgombot, és az ajtó bezárult.

– Igen, ezt értem, de miért rejtette el? – faggatóztam tovább, ahogy a lift ereszkedni kezdett.

– Electra, fogd már be a szád, oké? – rivallt rám Ally, aki mostanra igencsak megharagudott rám. – Ma nyilván mindent el fog magyarázni.

Négy másodperc múlva éreztem, ahogy a lift zökkenve megáll. Az ajtó kinyílt, és kiléptünk egy teljesen egyszerű pincébe, amelynek a falait, ahogy Ally mondta, mindenhol bortartó polcok borították.

– Tessék! – Ma kilépett, és széttárta a karját. – Az apátok bo-rospincéje. – Mosolyogva fordult felém. – Sajnálom, Electra, de nincs benne semmi titokzatos.

– De...

Ma háta mögül Ally úgy nézett rám, hogy még én sem tudtam figyelmen kívül hagyni, amit üzen.

– Én... hát, nagyon szép. – Körbejártam a polcok előtt, és szemügyre vettem, mit halmozott fel Pa. Kihúztam egy üveget. – A mindenit! 1957-es Château Margaux! Ez vagy kétezer dollárba kerül a legjobb New York-i éttermekben. Kár, hogy én inkább a vodkát szeretem.

– Felmehetnénk? Szeretnék ránézni Mackóra – mondta Ally egy újabb figyelmeztető pillantás kíséretében.

– Adj még néhány percet! – feleltem, és tovább vizsgáltam a polcokat, kihúztam egy-egy üveget, és mindvégig úgy tettem, mintha a címkéket nézném, pedig valójában a rejtekajtót kerestem, amelyről Ally mesélt.

A szoba jobb oldalán egy 1872-es Rothschild Burgundyt nézegettem épp, amikor észrevettem a vakolatban lévő nyílás szinte láthatatlan körvonalait.

– Oké – mondtam, és visszasétáltam hozzájuk. – Mehetünk. Ahogy a lifthez léptünk, feltűnt, hogy tömör acélkerete van.

– Ez mire van, Ma? – mutattam rá.

– Ha megnyomod ezt a gombot – mutatott Ma a keret egyik oldalára –, bezárulnak az acélajtók a lift előtt.

– Úgy érted, hogy ha most megnyomnánk, akkor csapdába

esnének? – kérdeztem, és éreztem, ahogy a pánik ösztönösen úrrá lesz rajtam.

– Nem, persze hogy nem, Electra, de a liftből senki sem tudna bejutni a pincébe. Ez egy pánclétherem – magyarázta, miközben mi kíváncsian néztünk vissza a kis helyiségbe. – Nem szokatlan az ilyesmi egy gazdag családnál, amely elszigetelt helyen él. Ha, isten őrizz, tolvajok támadnák meg Atlantiszt, vagy valami annál is rosszabb történe, itt el tudnánk rejtőzni, amíg segítséget hívunk. És igen, *chérie* – Ma kissé feszülten mosolygott rám, ahogy felértünk egy szinttel feljebb –, odalent van WiFi. Most pedig – folytatta, miközben kilépett a liftből, visszamasírozott a konyhába, és felakasztotta a kulcsot a dobozba –, kérlek, bocsássatok meg, de fáradt vagyok, muszáj lefeküdnöm.

– Ez Mackó hibája... reggel öt óta fent vagy, Ma. Holnap reggel én vigyázok rá.

– Nem, Ally. Ha most lefekszem, akkor jól leszek. Amúgy is korán kelek mostanában. Jó éjt! – biccentett felénk, majd elhagyta a konyhát.

– Megyek, megnézem Mackót – jelentette ki Ally, és épp követni akarta Mát, amikor megkopogtattam a vállát.

– Miért nem mész lifttel? – Levettem a kulcsot az akasztójáról, és meglengettem a nővérem előtt. – Felmegy a tetőtérbe. Ott volt a gomb a liftben.

– Nem, Electra, inkább gyalog megyek, kösz.

– Ahogy gondolod – feleltem egy vállrándítással, miközben a nővérem elindult felfelé.

Készítettem magamnak még egy vodka-kólát, aztán az előszobába mentem, majd benyitottam Pa dolgozószobájába. Olyan volt, mint egy élő múzeum; mintha Pa épp csak kiugrott volna valahová, és hamarosan visszatérne. A tolla és a jegyzetfüzete még most is ott hevert az asztala közepén, minden tökéletes rendben volt, mint mindig – *nem úgy, mint a legkisebb lányánál*, gondoltam gúnyosan, és leültem a régi, bőr karosszékébe. A fal mellett sorakozó könyvespolcokat nézegettem, felálltam, és leemeltem az *Oxfordi angol szótárt*, amelyet kislány koromban sokat használtam. Egyik nap, amikor beléptem ide, Pa a székében ült, és keresztretjvényt fejtett egy angol lapban.

– Szia, Electra! – pillantott fel rám mosolyogva. – Nehezen birkózom meg ezzel.

Eolvastam a leírást – *Lecsukódnak, amikor alszunk (9)* –, és gondolkodtam.

– Talán szemhéjak?

– Hát persze! Milyen okos lány vagy!

Ettől kezdve az iskolai szünetekben, amikor ő is otthon volt, gyakran behívott a dolgozószobájába, és együtt fejtettünk keresztrejtvényt. Kellemes időtöltés volt – még ma is gyakran magamhoz vettem az újságokat a reptéri váróban. Segített bővíteni az angol szókincsemet is, amely meglepte az újságírókat, akik interjút készítettek velem, mivel általában azt hitték, csak egy ostoba, kipingált szupermodell vagyok.

Visszatettem a szótárat, és épp el akartam hagyni a szobát, amikor megcsapott Pa kölnijének az illata. Bárhol felismertem volna a citromos illatot. Hideg borzongás futott végig a hátamon, ahogy eszembe jutott, amit Ally korábban mondott arról, hogy érzi Theo jelenlétét...

Rémületemben sietve elhagytam a szobát, és becsaptam magam mögött az ajtót. Ally közben visszatért a konyhába, és a cumisüvegeket mosogatta.

– Miért van az a tej abban az üvegben? – kérdeztem. – Azt hittem, szoptatod Mackót.

– Igen, de ezt lefejtem ma, hogy Ma tudjon mit adni neki, amikor korán reggel felkel hozzá.

– Pfu! – Ismét megborzongtam, miközben figyeltem, ahogy a tejet a cumisüvegbe tölti. – Ha valaha lesz gyerekem, amit kétlek, nem hiszem, hogy képes leszek erre.

– Sohase mondd, hogy soha! – mosolygott rám Ally. – Egyéb-ként láttalak egy fotón valamelyik magazinban néhány hete Zed Eszuval. Együtt vagytok?

– Jézusom, dehogy! – feleltem, majd belenyúltam egy süteménnyesdobozba, és kivettem egy vajaskekszet. – Néha együtt szórakozunk New Yorkban. Általában nálam.

– Úgy érted, Zed Eszu a szeretőd?

– Igen, miért? Valami gondod van ezzel?

– Nem, egyáltalán nem, vagyis... – Ally kissé nyugtalanul fordult felém. – Én...

- Mi az, Ally?
– Ó, semmi! Mindegy, megyek aludni, és alszom, amíg lehet. Te?
– Én is – feleltem.
Miután felhörpintettem egy kis vodkát a fogmosó poharamból, és kellemesen kábultan bebújtam a gyerekkori ágyamba, eszembe jutott a rejtett ajtó körvonala a borospincében lévő polc mögött. Talán le kellene mennem kutakodni egy kicsit...
– Majd holnap – ígértem magamnak, és lecsukódott a szemem.